

Εν αρχή ην ο Λόγος.

Η "Οδύσσεια" της Γλώσσας τού Θεού.

**Το μυστικό "ολοκαύτωμα" του ελληνόφωνου κόσμου.
Ο μεγάλος "σκελετός" στη "ντουλάπα" τού Δυτικού Κόσμου.**

**Θέμα χρόνου είναι να επιβληθεί η ελληνική γλώσσα
ως πανανθρώπινη γλώσσα.**

Ως πολίτες τής Ευρωπαϊκής Ένωσης καταλαβαίνουμε καλύτερα από τον καθένα τι ακριβώς περιγράφεται με τον όρο ""βοή" ασυνεννοησίας" στον μύθο τού Πύργου τής Βαβέλ ...Ειδικά τώρα, που τα "απόνερα" του Brexit φέρνουν στην επιφάνεια —εκτός όλων των άλλων— και το γλωσσικό ζήτημα ...Φέρνουν στην επιφάνεια το πρόβλημα της συνεννόησης τόσο στο επίπεδο των γραφειοκρατών των Βρυξελών όσο και γενικότερα στο επίπεδο της επικοινωνίας μεταξύ των ευρωπαϊκών λαών. Έστω και άτυπα η αγγλική γλώσσα είχε κατορθώσει και είχε επιβληθεί σε ένα μεγάλο "βάθος" και αποτελούσε ένα "εργαλείο", το οποίο βοηθούσε στη γενικότερη λειτουργία τής Ε.Ε..

Αυτό πλέον είναι "μετέωρο", εφόσον δεν είναι λογικό μετά την "έξοδο" του αγγλόφωνου "εταίρου" να συνεχίσει η δική του γλώσσα να αποτελεί την κοινή γλώσσα των γραφειοκρατών τής πολύγλωσσης Ε.Ε.. Δεν είναι δυνατόν τα πιστοποιητικά γλωσσομάθειας του κύριου όγκου των μεταφραστών τής Ε.Ε. να τα δίνει κάποιο κράτος εκτός αυτής. Ειδικά τώρα, δηλαδή, καθίσταται ανάγκη πρώτης προτεραιότητας για την Ε.Ε. να επιλύσει το γλωσσικό της ζήτημα και αυτό δεν είναι απλό. Οι καθημερινές της ανάγκες θα την ωθήσουν αναγκαστικά στο να επιλέξει, έστω και για λειτουργικούς λόγους, ένα υπερέχον γλωσσικό "εργαλείο" κοινό για όλους ...Δεν γίνεται διαφορετικά, και μάλιστα τώρα μετά το Brexit ...και ό,τι αυτό συνεπάγεται.

Σε έναν κόσμο, τον οποίο πλέον η τεχνολογία τής επικοινωνίας τον έχει κάνει τρομερά μικρό, η ύπαρξη τόσο πολλών γλωσσών εμφανίζεται ως ανασταλτικός παράγων όσον αφορά την εξέλιξη και την περιβόητη ανταγωνιστικότητα ...αν όχι μια "τροχοπέδη" τού

συνόλου τής ευρωπαϊκής ενοποίησης ..."Τροχοπέδη", η οποία αν μη τι άλλο είναι και πολυδάπανη, αν σκεφτεί κάποιος τα κόστη αυτών των παράλληλων και πολλαπλών χρονοβόρων και ακριβών μεταφράσεων για την οποιαδήποτε "δικαιοπραξία" εντός τής Ένωσης. Μιλάμε για τραγελαφική κατάσταση αν σκεφτεί κάποιος ότι χιλιάδες μεταφραστές δεκάδων γλωσσών ζουν και εργάζονται στις Βρυξέλες, οι οποίες την ίδια ώρα αγωνιούν να αποδείξουν στους λαούς τής Ευρώπης ότι αποτελούν πλέον έναν ενιαίο λαό.

Πώς όμως και με ποια κριτήρια μπορεί να επιλεγεί η γλώσσα, η οποία θα επικρατήσει στην Ευρώπη; Με τα κριτήρια της ισχύος αυτού που υπερέχει οικονομικά ή πληθυσμιακά; Στην προκειμένη περίπτωση και μετά το "εκκωφαντικό" Brexit ποιος Ευρωπαίος θα δεχθεί τον μισητό γερμανισμό να επικρατήσει και στο γλωσσικό επίπεδο; Με τα κριτήρια της ποιότητας

της γλώσσας; Ποιος θα δεχθεί να "υποχωρήσει" σε κάτι τόσο υποκειμενικό; Στην ιδιόμορφη Ευρώπη δεν μπορεί υπό τις παρούσες συνθήκες να υπάρξει συμφωνία στο επίπεδο της γλώσσας με τις τόσες πολλές γλώσσες των τόσων πολλών λαών. Πρέπει να υπάρξει μια διαφορετική θεώρηση των γλωσσικών πραγμάτων, ώστε να υπάρχει έστω μια πιθανότητα να γίνει ένα "θαύμα" και να υποχωρήσουν όλοι μαζί υπέρ μιας κοινά αποδεκτής επιλογής.

ΕΒΡΟΠΕΪΣΚΙ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΟ ΕΥΡΟΠΕΟ ΕΝΡΟΨΚΪ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΟΠΑ-ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΕΤ
 ΕΥΡΟΠΆΙΣΧΕΣ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΟΟΡΑ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΩΠΑΪΚΟ ΚΟΙΝΟΒΟΥΛΙΟ ΕΥΡΟΠΑΝ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ
 ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΟΠΕΕΝ ΠΑΡΛΑΙΜΙΝΤ ΝΑ ΗΕΟΡΡΑ ΕΥΡΟΨΚΙ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΟ ΕΥΡΟΠΕΟ
 ΕΙΡΟΨΑΣ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΣ ΕΥΡΟΠΟΣ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΑΣ ΕΥΡΟΠΑΙ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΙΛ-ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΟΠΕΥ
 ΕΥΡΟΠΕΕΣ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΟΠΕΨΚΙ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΟ ΕΥΡΟΠΕΥ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΥΛ ΕΥΡΟΠΑΝ
 ΕΥΡΟΨΚΥ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΝΡΟΨΚΙ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤ ΕΥΡΟΟΠΑΝ ΠΑΡΛΑΜΕΝΤΤΙ ΕΥΡΟΠΑΠΑΡΛΑΜΕΝΤΕΤ

...Να υποχωρήσουν οι δεκάδες ευρωπαϊκές γλώσσες, οι οποίες φαίνονται πλέον "περιττές" και ταυτόχρονα "καλλιεργούνται" με πάθος από τους κατόχους τους ...Δεκάδες γλώσσες, οι οποίες έχουν "περίεργες" σχέσεις μεταξύ τους. Τι εννοούμε με τον όρο "περίεργες" σχέσεις; ...Δεν φαίνεται λόγου χάρη παράξενο σε κάποιον, που μερικοί άνθρωποι μαθαίνουν μέσα σε ελάχιστο χρόνο τόσες πολλές ξένες γλώσσες; Είναι τόσο έξυπνοι και ταλαντούχοι ή μήπως συμβαίνει κάτι άλλο, που αφορά περισσότερο τις ίδιες τις γλώσσες και λιγότερο τους ίδιους; Γιατί οι διαφορετικές αυτές γλώσσες, τις οποίες γνωρίζουν οι πολλοί, είναι συγκεκριμένες και δεν είναι όλες; Γιατί, για παράδειγμα, αυτοί οι οποίοι γνωρίζουν ταυτόχρονα αγγλικά, ιταλικά, ισπανικά, γερμανικά κλπ. είναι πολλοί και δεν είναι πολλοί αυτοί οι οποίοι γνωρίζουν ταυτόχρονα κινεζικά, ιαπωνικά ή ινδικά; Γιατί οι πολλές "διαφορετικές" γλώσσες είναι πάντα οι ίδιες για τους πολλούς και οι υπόλοιπες διαφορετικές είναι επίσης πάντα οι ίδιες και αφορούν τους πολύ λίγους;...

...Γιατί κάποιος μαθαίνει μια πληθώρα "ξένων" γλωσσών, οι οποίες πλέον δεν αποδίδουν οικονομικά και δεν μαθαίνει λιγότερες ξένες γλώσσες, οι οποίες εξακολουθούν να έχουν οικονομική απόδοση; ...Μήπως γιατί στην πραγματικότητα οι "ξένες" γλώσσες στις οποίες αναφερόμαστε δεν είναι τόσο ξένες μεταξύ τους όσο θα ήθελαν κάποιοι; Κάτι "συνδέει" τις ευρωπαϊκές γλώσσες μεταξύ τους και αυτό το "κάτι" είναι που τις κάνει εύκολες στην εκμάθησή τους γι' αυτούς οι οποίοι έχουν ως μητρική τους γλώσσα κάποια απ' αυτές ...Κάτι "συνδέει" αυτές τις ευρωπαϊκές γλώσσες μεταξύ τους και αυτό δεν μπορεί να είναι τυχαίο ...Σίγουρα δεν είναι τυχαίο, γιατί η γλώσσα είναι ένα σημαντικό "εργαλείο" τής εξουσίας και η εξουσία ποτέ δεν αφήνει τα "εργαλεία" της στην τύχη.

Ως εκ τούτου, λοιπόν, πρέπει να θεωρούμε δεδομένο ότι τίποτε απ' όλα αυτά τα "περίεργα" δεν έγινε στην τύχη. Όλα έγιναν εξαιτίας κάποιων επιλογών των δημιουργών αυτού που γνωρίζουμε ως Δυτικού Κόσμου. Όμως, ο Δυτικός Κόσμος δεν προέκυψε ως δια μαγείας ή εξαιτίας τυχαίων συγκυριών ..."Χτίστηκε" από την αρχή μέχρι το τέλος με κάποιο "σχέδιο". Από τη Ρώμη τού Καίσαρα, που εισέβαλε στη Γαλατία, μέχρι τους "κονκισταδόρες"

τής Λατινικής Αμερικής ή τους "προσκυνητές" τού Μεί Φλάουερ του Νέου Κόσμου, όλοι αυτοί είχαν ένα συγκεκριμένο κέντρο εξουσίας, το οποίο τους κατεύθυνε ...Ένα και μοναδικό κέντρο, και το οποίο ήταν η Ρώμη. Όμως, κατά έναν παράδοξο τρόπο, ενώ η Ρώμη ήταν και παραμένει ΜΙΑ και Μοναδική οι φανατικοί "σταυροφόροι" της εμφανίζονται κατά καιρούς λατινόφωνοι, ισπανόφωνοι ή αγγλόφωνοι.

Πώς είναι δυνατόν να συμβαίνει αυτό; Γιατί δηλαδή η φανατικά Καθολική Ισπανία των κονκισταδόρων δεν ήταν λατινόφωνη; Σε μια εποχή, δηλαδή, που οι λαοί τής Δύσης δεν ήταν χειραφετημένοι και δεν υπήρχε καμία απολύτως εθνική συνείδηση, γιατί η πανίσχυρη Ρώμη των Λατινόφωνων Ποντίφικων δεν επέβαλε μια κοινή γλώσσα, για να μπορούν να συνεννοούνται με τους πιστούς τους; Η μισή Ισπανία μαζί με τον πληθυσμό της δινόταν προίκα σε όποιον υποδείκνυε ο Πάπας ως γαμπρό και δεν μπορούσε αυτός ο Πάπας να επιβάλει τη γλώσσα στα "ζωντανά" της; Μπορούσε η Ρώμη να επιβάλει έναν σκληρό μέχρι απανθρωπιάς τρόπο ζωής και δεν μπορούσε να επιβάλει μια κοινή γλώσσα; Σε έκαιγε στην πυρά αν δεν δεχόσουν την Καινή Διαθήκη και δεν σου μάθαινε να τη διαβάσεις; Μπορούσε να επιβάλει τις σκληρές "Εντολές" τού Θεού και δεν μπορούσε να επιβάλει τη "Γλώσσα" Του ...αν υποθέσουμε ότι αυτή ήταν η γλώσσα που μιλούσε ο Αρχιδούλος Του;

Περίεργα δεν είναι αυτά; Λατρευόταν ο Πάπας σαν ζωντανός κι αλάνθαστος εκπρόσωπος του Θεού και το ποιμνίο από "κάτω" δεν μπορούσε να καταλάβει ποια ήταν τα "σωστά" που άκουγε; Επί αιώνες κάθονταν οι φουκαράδες οι χριστιανοί και άκουγαν τον Λόγο τού Θεού σε μια γλώσσα την οποία δεν κατανοούσαν. Την ίδια ώρα τις εντολές και τις νουθεσίες τις άκουγαν στη γλώσσα που κατανοούσαν. Έπρεπε να γίνει η "επανάσταση" της θρησκευτικής μεταρρύθμισης, για να ακούσουν τον Λόγο του Θεού σε μια γλώσσα, την οποία μπορούσαν να κατανοήσουν. Άρα; ...Άρα, για κάποιον λόγο —τον οποίον πρέπει να βρούμε— αποτελούσε επιλογή τής Ρώμης να μην υπάρχει κοινή γλώσσα μέσα στο ποιμνίο της. Αν, δηλαδή, υποθέσουμε ότι ο Πάπας —και Κύριός της— είχε πραγματική σχέση με τον Θεό, αποτελούσε δική του επιλογή να μην μαθαίνει ο κόσμος τη Γλώσσα τού Θεού ...Αποτελούσε παπική επιλογή να μην γνωρίζουν οι λαοί τη Γλώσσα τού Θεού, αλλά να γνωρίζουν μόνον τη γλώσσα των κατά τόπους "δίγλωσσων" Καρδινάλιων...

...Μια γλώσσα, την οποία βέβαια θα τη γνώριζε ο Αρχιδούλος και βέβαια όσοι θεωρούνταν "εκλεκτοί". Ποια όμως είναι η Γλώσσα τού Θεού των χριστιανών και άρα η τέλεια γλώσσα τουλάχιστον για τους χριστιανούς; Για να εντοπίσουμε αυτήν τη γλώσσα θα πρέπει να πάμε και να την αναζητήσουμε στα "θεμέλια" του χριστιανικού κόσμου ...Στα "θεμέλια" του Δυτικού Κόσμου. Γιατί θα πρέπει να το κάνουμε αυτό; Γιατί οι θεμελιωτές τού χριστιανικού κόσμου είναι πολύ συγκεκριμένοι ...Είναι αυτοί, τους οποίους ο Δυτικός Κόσμος γνωρίζει ως Θεανθρώπους ...Είναι αυτοί, οι οποίοι κατά την παρουσία τους στη Γη έδρασαν με έναν πολύ συγκεκριμένο τρόπο και δρομολόγησαν εξελίξεις ...Είναι αυτοί, οι οποίοι ως άνθρωποι έδρασαν —αλλά και μίλησαν— με τον δικό τους τρόπο και άρα στη δική τους γλώσσα ...Στη γλώσσα τη δική Τους, και άρα στη γλώσσα τού Πατέρα Τους ...Στη Γλώσσα τού Θεού. Δεν χρειάζονται δηλαδή ειδικές ικανότητες ή ειδικές γνώσεις για να εντοπίσει κάποιος τη Γλώσσα τού Θεού τού χριστιανισμού και άρα του Δυτικού Κόσμου.

Ποιοι είναι οι ιδρυτές τού Δυτικού Κόσμου; ...Οι Θεοί του, κυριολεκτικά και μεταφορικά ...Οι δικοί του Θεοί, οι οποίοι δεν έχουν σχέση με τις άλλες θρησκείες τής Άπω Ανατολής ή της Αφρικής ...Οι μόνοι άνθρωποι στη δυτική ιστορία, οι οποίοι λατρεύτηκαν ως Θεάνθρωποι ...Ο Έλληνας Αλέξανδρος και ο Ιουδαίος Ιησούς. Σε ποια γλώσσα μιλούσαν αυτοί οι δύο; Ο Αλέξανδρος, ως Έλληνας, φυσικό ήταν να μιλάει ελληνικά. Ο Ιησούς; ...Ο Ιησούς επίσης μιλούσε ελληνικά και άρα στα ελληνικά παρέδωσε το Κεφάλαιο της Γνώσης Του. Δεν ήταν δυνατόν στην εποχή που δινόταν η μεγαλύτερη πνευματική μάχη στην ιστορία τής ανθρωπότητας ο Υιός τού Θεού να επιδιώκει τον θρίαμβο και να μιλάει κάποια φτωχότερη γλώσσα. Στην εποχή τού Ιησού ήταν τόσο "βαθύς" ο εξελληνισμός τού κόσμου τής Ανατολικής Μεσογείου, που μόνο οι χοιροβοσκοί και κάτι κτηνοβάτες τής ερήμου δεν γνώριζαν ελληνικά. Οποιοσδήποτε ήθελε είτε να εμπορευτεί είτε να δραστηριοποιηθεί σε οποιαδήποτε αστική δραστηριότητα, έπρεπε να γνωρίζει ελληνικά. Ακόμα και οι φανατικά ανθέλληνες Εβραίοι ήταν ελληνόφωνοι σε μεγάλο βαθμό.

Τι σημασία έχουν όλα αυτά τα οποία λέμε; Αν τα συνδυάσει κάποιος με τα όσα αναφέραμε στην αρχή τής εισαγωγής μας, υπάρχει ένα παράδοξο. Κάτι περίεργο συνέβη, για να φτάσουμε σήμερα στο σημείο να μην μπορούμε να συνεννοηθούμε μεταξύ μας. Ο Δυτικός Κόσμος στην πραγματικότητα είναι ο ελληνοϊουδαϊκός κόσμος των δύο ιδρυτών του. Ο Δυτικός Κόσμος και ο πολιτισμός του είναι το άθροισμα των Ιερών Γνώσεων των δύο αυτών διαφορετικών πολιτισμών. Ενώ όμως οι πολιτισμοί αυτοί είναι διαφορετικοί, δεν συμβαίνει το ίδιο και στη γλώσσα στην οποία είναι γραμμένα τα Ιερά τους κείμενα ...Στη γλώσσα στην οποία έχει "αποτυπωθεί" το πολιτισμικό τους κεφάλαιο.

Τόσο ο ελληνικός πολιτισμός όσο και ο χριστιανικός πολιτισμός έχουν "καταγραφεί" στην ελληνική γλώσσα ...Απόλυτα και ολοκληρωτικά ...Χωρίς κανένα απολύτως "κενό". Όλα τα ελληνικά κείμενα —όπως είναι φυσικό— είναι γραμμένα στα ελληνικά και ολόκληρος ο Λόγος τού Χριστού, όπως "αποτυπώνεται" στην Καινή Διαθήκη, είναι επίσης καταγεγραμμένος στα ελληνικά. Ακόμα και το Ιερό Κείμενο για τους Εβραίους —και το οποίο είναι η Παλαιά Διαθήκη— έχει ως "κανόνα" του τη μετάφραση των Εβδομήκοντα, η οποία είναι στα ελληνικά. Αντικειμενικό θέμα γλώσσας, δηλαδή, για τη "σύνθεση" αυτών των δύο πολιτισμικών μοντέλων δεν υπήρχε.

Από το 313 μ.Χ. και μετά, που ο Δυτικός Κόσμος πήρε —μέσω του Κωνσταντίνου— την τελική του μορφή —με τη μεικτή ελληνοϊουδαϊκή του γνώση—, δεν θα έπρεπε θεωρητικά ποτέ ξανά να έχει ανάγκη να ασχοληθεί με το γλωσσικό ζήτημα ...Δεν υπήρχε καμία αντικειμενική ανάγκη για κάτι τέτοιο. Όποιος γινόταν κοινωνός αυτού του πολιτισμικού μοντέλου, μαζί με τη γνώση θα έπρεπε να λαμβάνει και τη γλώσσα στην οποία αυτή ήταν "αποτυπωμένη". Ο ελληνοϊουδαϊκός κόσμος είχε "πακετάρει" το πολιτισμικό του "προϊόν" και αυτό είχε γίνει στην απόλυτα κυρίαρχη γλώσσα τής εποχής ...Τη γλώσσα που μιλούσαν οι ίδιοι οι Ιδρυτές του ...Τη γλώσσα που μιλούσαν οι αυτοκράτορες του ...Τη γλώσσα που μιλούσαν οι πιο μορφωμένοι άνθρωποι του Πλανήτη ...Τη γλώσσα τής Θεολογίας αλλά και της Φιλοσοφίας ...Στην κυριολεξία, δηλαδή, τη Γλώσσα τού Θεού, που για την περίπτωση του Δυτικού Κόσμου ήταν τα ελληνικά.

Γιατί όμως, ενώ αυτός ο κόσμος "θεμελιώθηκε" με τον ιδανικό τρόπο και άρα με το καλύτερο "εργαλείο" επικοινωνίας στον κόσμο, ξαφνικά το έχασε και έφτασε στο σημείο σήμερα να είναι μια "Βαβέλ", όπου κανένας δεν μπορεί να συνεννοηθεί με κανέναν; Πώς είναι δυνατόν ο "αχανής" κόσμος τής αρχαιότητας να είχε βρει το κοινό "εργαλείο" συνεννόησης και το σημερινό παγκόσμιο "χωριό" τής τεχνολογίας να μην μπορεί να συνεννοηθεί στις "γειτονιές" του; Οι λαοί του μιλούσαν τη Γλώσσα τού Θεού όταν αυτός ήταν μια "παράγκα" και τώρα, που αυτός είναι ένα υπερσύγχρονο "παλάτι", οι λαοί του περιορίζονται στα "γρυλίσματα"; Οι αρχαίοι χρησιμοποιούσαν την κατά γενική επιστημονική ομολογία καλύτερη ανθρώπινη γλώσσα όλων των εποχών και οι νεώτεροι χρησιμοποιούν τις "αντιγραφές" της;

Δεν είναι περίεργο αυτό; Γιατί, ενώ οι άνθρωποι κατείχαν ήδη τη Γλώσσα τού Θεού, άρχισαν ξαφνικά να "καλλιεργούν" ανθρώπινες "λαλιές", οι οποίες δεν είχαν τίποτε να επιδείξουν και δεν υπήρχε λόγος να διαιωνιστούν; Γιατί να υπάρχει, για παράδειγμα, η γαλλική ή η γερμανική γλώσσα, όταν ο εκχριστιανισμός των Γάλλων ή των Γερμανών έγινε σε μια εποχή που μπορούσε να συνδυαστεί με μια ταυτόχρονη "μετάγχιση" γλώσσας; ...Ούτε λογοτεχνία διέθεταν εκείνοι οι λαοί στις γλώσσες τους ούτε κάποιες ειδικές γνώσεις, οι οποίες έπρεπε να διαφυλαχθούν στην αυθεντική τους μορφή ...Εκ των υστέρων καλλιέργησαν τις γλώσσες τους ...Μέχρι τότε προφορικές ήταν οι παραδόσεις τους σε γλώσσες των ολίγων λέξεων, που κι αυτές δεν ήταν ίδιες σε αποστάσεις ολίγων χιλιομέτρων ...Για γραπτές παραδόσεις ούτε καν λόγος ...Ούτε καν πάνω στις λάσπες δεν είχαν "γράψει" οι βάρβαροι, οι οποίοι εκχριστιανίζονταν εκείνη την εποχή.

Αυτή η "περίεργη" πολιτική τής αναίτιας και φαινομενικά περιττής "καλλιέργειας" των γλωσσών φαίνεται ακόμα καλύτερα στην περίπτωση των Σλάβων, καθώς ο εκχριστιανισμός τους έγινε στο ελληνορθόδοξο δόγμα και η προσκόλλησή τους έγινε πάνω στην ελληνόφωνη Νέα Ρώμη. Αυτή η ιδιομορφία τους κάνει ακόμα πιο φανερή την περίεργη αυτήν πολιτική. Γιατί ο εκχριστιανισμός τους δεν τους έκανε ταυτόχρονα και ελληνόφωνους, ώστε να καταλαβαίνουν απευθείας τα Ευαγγέλια και άρα τον Λόγο τού Θεού τους; Ακόμα όμως κι αν αυτό ήταν δύσκολο ή απαιτούσε εκπαίδευση των σλαβικών λαών, γιατί αυτοί δεν υιοθέτησαν καν το έτοιμο ελληνικό αλφάβητο και αναγκάστηκαν να εφεύρουν από την αρχή κάτι "ορνιθοσκαλισματα", τα οποία παρίσταναν γράμματα που ήδη υπήρχαν στην ελληνική;

Αν υποθέσουμε, δηλαδή, ότι η Ρώμη στη δική της προσηλυτιστική προσπάθεια "έσπρωχνε" το δικό της λατινικό αλφάβητο, το οποίο επιθυμούσε να διαδώσει και να διαφυλάξει, γιατί ο Σλαβικός Κόσμος δεν "υιοθέτησε" τουλάχιστον το αλφάβητο του κέντρου που τον προσηλύτισε στον χριστιανισμό; Γιατί δεν πήρε το ελληνικό αλφάβητο, εφόσον αυτό συνέφερε τη Νέα Ρώμη και οι Σλάβοι δεν είχαν ένα αντίστοιχο δικό τους αλφάβητο για να το διαφυλάξουν; ..."Δάνειο" θα γινόταν και στη μία περίπτωση και στην άλλη. Όσο δύσκολο θα ήταν για τους σλαβικούς λαούς να υιοθετήσουν το ελληνικό αλφάβητο, άλλο τόσο δύσκολο θα ήταν να υιοθετήσουν και το νέο κυριλλικό αλφάβητο, εφόσον ήταν εξίσου άγνωστα για τους ίδιους και τα δύο ...Μια απόφαση ήταν το τι θα επιλέξουν να υιοθετήσουν ...Μια απόφαση, η οποία αφορούσε με το πνεύμα, αλλά ήταν εξόχως πολιτική.

Δεν λέμε κάτι, το οποίο δεν έχει ξαναγίνει στο παρελθόν. Αυτό ακριβώς έκαναν με μια απλή πολιτική απόφαση οι κεμαλιστές Τούρκοι, οι οποίοι μέσα σε μία νύχτα άλλαξαν το

αλφάβητο της τουρκικής γλώσσας, χωρίς να πειράξουν καθόλου την ίδια τη γλώσσα. Γιατί δεν έγινε αυτό το απλό πράγμα και στην περίπτωση των Σλάβων; Εκεί μάλιστα τα πράγματα ήταν ακόμα πιο ύποπτα, εφόσον το εγχείρημα αυτό δεν το έκαναν καν οι Σλάβοι από μόνοι τους ...Οι ελληνόφωνοι Κύριλλος και Μεθόδιος "εφεύραν" αυτό το απολύτως περιττό αλφάβητο ...Ελληνόφωνοι εφεύραν τα "ορνιθοσκαλισματα" αυτά, τα οποία θα παρίσταναν τα γράμματα των Σλάβων. Από τους λίγους αγίους "δεύτερης" γραμμής, οι οποίοι για κάποιον "μυστηριώδη" λόγο κηρύχτηκαν άγιοι στο σύνολο των χριστιανικών δογμάτων ...κάτι, το οποίο δεν είναι καθόλου συνηθισμένο.

Για να συμβαίνει όμως αυτό, θα πρέπει κάτι στο έργο τους να τους κάνει "αξιομνημόνευτους" για όλα τα δόγματα και όλους τους χριστιανικούς λαούς. Κάτι θα πρέπει να "είδαν" στο έργο τους οι "Ρώμες", για να τους ανακηρύξουν αγίους και να τους μνημονεύουν στους αιώνες. Τι ήταν αυτό το οποίο "είδαν" και το οποίο εμείς δεν έχουμε καταλάβει; Όλα αυτά δεν έχουν καμία λογική εξήγηση, αν δεν γνωρίζει κάποιος τα τεράστια συμφέροντα της εξουσίας, τα οποία κρύβονται πίσω από τις γλώσσες των λαών.

Τα "θεμέλια" του Δυτικού Κόσμου.

Οι κρατικοί "κλώνοι".

Για να καταλάβουμε τι συμβαίνει, θα πρέπει να γνωρίζουμε πώς είναι χτισμένος ο λεγόμενος Δυτικός Κόσμος και βέβαια τη σχέση αυτού του Κόσμου με τη γλώσσα στην οποία εκφράζονταν ο κατά καιρούς κυρίαρχος πολιτισμός του ...Να γνωρίζουμε πώς "χτίστηκε" αυτός ο Κόσμος και τι γλώσσα μιλούσαν οι θεμελιωτές και ιδρυτές του. Θεμελιωτής αυτού του μυστηριώδους Κόσμου είναι ο Αλέξανδρος. Ο Αλέξανδρος, ως Αυτοκράτορας και ιδρυτής της Ελληνικής Αυτοκρατορίας, αντιλήφθηκε εγκαίρως ότι η "πλατφόρμα" που δημιούργησε —μετά από μια σύντομη πορεία κατακτήσεων— δεν είχε την παραμικρή ελπίδα να επιβιώσει. Ήταν μια "επιφανειακή" ταχύτατη κατάκτηση χωρίς καμία δυνατότητα συντήρησής της...

...Όπως οι φωτιές που καίνε τις καλαμιές, έτσι κι αυτή επεκτάθηκε ταχύτατα, αλλά, την ίδια ώρα που σε κάποιο "μέτωπό" της επεκτεινόταν "πεινασμένη", σε κάποιο άλλο "έσβηνε" μόνη της. Φυσικό ήταν αυτό. Μερικές χιλιάδες Ελλήνων κατακτητών δεν θα μπορούσαν να δώσουν "βάθος" στον εξελληνισμό των άπειρων νέων χώρων με τους πολύ μεγαλύτερους πληθυσμούς και με παγιωμένες βαρβαρικές νοοτροπίες αιώνων. Αν επιχειρούσε να ορίσει διάδοχό του, ήταν θέμα λίγων χρόνων αυτή η επιλογή του να ακυρωθεί και μαζί μ' αυτήν να καταρρεύσει και το "οικοδόμημα" της εξουσίας του ...Να γίνει ο Αλέξανδρος ένας ακόμα "Ταμερλάνος" από τους πολλούς που έχουν "παρελάσει" από την ανθρώπινη ιστορία.

Για να στηρίξει λοιπόν την ασθενή αυτοκρατορική "πλατφόρμα" που δημιούργησε, επέλεξε την έμμεση "στήριξη" της ...Επέλεξε την οργανωμένη διαμερισματοποίησή της ...Τη στήριξη της μέσω της δημιουργίας συγκρουόμενων εσωτερικών τάσεων, οι οποίες θα δημιουργούσαν συνθήκες δυναμικής ισορροπίας. Από τη στιγμή που δεν μπορούσε να δημιουργήσει έναν

αυτοκρατορικό "θόλο" πάνω στην κατακτημένη επικράτειά του, επέλεξε να δημιουργήσει πανομοιότυπα "κουτιά", τα οποία είναι πολύ πιο εύκολα στη δημιουργία και τη διαχείρισή τους. Το κέρδος θα ήταν έμμεσο, εφόσον όλα αυτά τα ελληνιστικά (ελληνοβαρβαρικά) βασίλεια θεωρητικά θα "στήριζαν" έναν νέο ελληνικό κόσμο, έστω κι αν αυτός ο κόσμος δεν ήταν ούτε αμιγώς ελληνικός ούτε είχε ενιαία διοίκηση. Ακόμα και οι μεταξύ τους συγκρούσεις θα λειτουργούσαν υπέρ της επιβίωσης της "σκιάδους" αυτοκρατορίας και όχι το αντίθετο.

Όταν ελληνοβαρβαρικά βασίλεια συγκρούονται μεταξύ τους υπό την ηγεσία Ελλήνων βασιλέων και υπό τον απόλυτο έλεγχο ελληνικών αρχουσών κοινωνικών τάξεων, ευνόητο είναι ότι ο ελληνισμός στέκεται "ψηλά", έστω κι αν αυτό δεν το καταφέρνει μέσω της "αιώρησης", αλλά μέσω της "επίπλευσης" πάνω σε βαρβαρικά υποστρώματα. Αυτή ήταν η επιλογή του ...Να δημιουργήσει καταστάσεις, ώστε οι λίγοι αρχικά Έλληνες να επιβιώσουν στην αχανή αυτοκρατορία και σταδιακά να μπορέσουν —μέσω των συμφερόντων— να δημιουργήσουν ομοίους τους, ώστε να αρχίσει να "χτίζεται" μια στερεή δομή συστήματος ...Να εξασφαλιστεί δηλαδή ο χρόνος που απαιτούσε ο εξελληνισμός να δημιουργήσει μια πρώτη και στοιχειώδη κοινωνική "διαστρωμάτωση".

Ήταν τόσο ευφυής και αποδοτικός ο σχεδιασμός, που ακόμα και σήμερα ο ίδιος είναι που χρησιμοποιείται αυτούσιος στις κρίσιμες μεταλλάξεις αλλά και αναδιπλώσεις τού συστήματος. Με την πρακτική των μικτών ελληνοβαρβαρικών ελληνιστικών βασιλείων η Ελληνική Αυτοκρατορία είχε την επ' άπειρον δυνατότητα επέκτασής της μέσα στον χρόνο ...Έπαιρνε μια μεγάλη χρονική πίστωση μέχρι να γίνει αμιγώς ελληνική, χωρίς όμως να πρέπει να "βιαστεί" ή να "αγχωθεί". Ο "τυφλοσούρτης" τής αυτοκρατορικής επιβίωσης είχε εφευρεθεί από τον ίδιο τον ιδρυτή τής Αυτοκρατορίας, ο οποίος δικαίως ονομάστηκε Μέγας και είναι ο μόνος που δικαιούται αυτόν τον προσδιορισμό.

Αρκούσε λοιπόν η απόλυτη και συνεχής επανάληψη των τακτικών τού Αλεξάνδρου και η αυτοκρατορία επιβίωνε χωρίς κόπο ..."Τυφλοσούρτης" κανονικός. Στρατιωτική κατάκτηση νέων χώρων και οργανωμένη διασπορά Ελλήνων, προκειμένου να δημιουργούνται νέα ελληνιστικά βασίλεια απολύτως εχθρικά με τον βαρβαρικό περίγυρό τους —και ενίοτε και με τα "αδελφά" τους βασίλεια—. Γι' αυτόν τον λόγο μιλάμε για "τυφλοσούρτη" ...Ό,τι κατακτούσε ένα ελληνιστικό βασίλειο, μπορούσε εύκολα να το κρατήσει υπό την κατοχή του και σε

περίπτωση που αυτό δεν ήταν δυνατόν μπορούσε —επίσης εύκολα— να το μετατρέψει σε έναν νέο "κλώνο" του. Απλά η αυτοκρατορία μέσα στην πορεία της —εξαιτίας τού πιο πετυχημένου ελληνιστικού βασιλείου, που ήταν αυτό της Ρώμης— ονομάστηκε Ρωμαϊκή και οι Έλληνες, οι οποίοι διασπείρονταν στον χώρο, ονομάστηκαν Ρωμαίοι. Η πρακτική όμως παρέμενε πάντα η ίδια και ήταν αυτή του Αλεξάνδρου.

Κατακτήθηκε, για παράδειγμα, η Γαλατία από τον Καίσαρα και ακολουθήθηκε αυτή η πολιτική. Για όσο διάστημα μπορούσε η ίδια η Ρώμη να την ελέγχει απευθείας ως κτήση της, το έκανε. Αν μέσα στον χρόνο αυτόν δεν ήταν δυνατόν να την ελέγχει, την "αναγνώριζε" ως ανεξάρτητο ελληνιστικό βασίλειο και την "καπέλωνε". Ως εκ "θαύματος" εμφανιζόταν μια "Γαλλία", η οποία ποτέ δεν έφευγε από τη ρωμαϊκή "αυλή". Αυτή ήταν η πολιτική των κρατικών "κλώνων" ...Αρκούσε η κάθε νέα κτήση να μιμείται την τακτική τής εσωτερικής πολιτικής των υπαρχόντων ελληνιστικών βασιλείων.

Ο ιδρυτικός και άρα εγγενής αντιβαρβαρισμός της θα τη διατηρούσε στη ζωή και η πολιτική τής δημιουργίας τεχνητών και άρα προβλέψιμων "εχθρών" θα της έδινε έναν μόνιμο "προσανατολισμό" μεταξύ εχθρών και συμμάχων. Τα πάντα ήταν "κωδικοποιημένα" με τέτοιο τρόπο, ώστε να μην υπάρχει ποτέ απόκλιση από τον επιθυμητό σχεδιασμό ...Τόσο κωδικοποιημένα, που έφτασαν μέχρι τις ημέρες μας ίδια κι απαράλλακτα και, ενώ τα γνωρίζουμε όλοι, στην πραγματικότητα να μην τα καταλαβαίνουμε.

Η "βιομηχανία" των γλωσσικών "κλώνων".

Η Ελληνική Αυτοκρατορία ήταν πλέον η πιο μεγάλη και ισχυρή αυτοκρατορία τού κόσμου ...Μια αυτοκρατορία με "αμορτισέρ", που της επέτρεπε να απορροφά όλους τους κραδασμούς στο εσωτερικό της και να μην καταρρέει. Όμως, αν αυτό το πλεονέκτημα αφηνόταν στην τύχη του, δεν θα της έδινε μεγάλη αντοχή στον χρόνο. Κάθε νέος "κραδασμός" μπορεί να μην την "γκρέμιζε", αλλά μπορεί να τη διασπούσε και αυτό δεν μπορεί να γίνεται επ' άπειρον. Σε κάποια στιγμή θα κατακερματιζόταν και θα γινόταν "σκόνη" της ιστορίας. Το κύριο πρόβλημα, το οποίο προκαλούσε αυτή τη γρήγορη "φθορά" της, ήταν το αρχικό αίτιο της δύναμής της ...Η ελληνική γνώση ...Η γνώση που έπαιρναν με τον εξελληνισμό τους οι βάρβαροι και μέσα σε λίγα χρόνια απειλούσαν ως Έλληνες το ελληνοβαρβαρικό ελληνιστικό σύστημα.

Αυτό ήταν το θανάσιμο μειονέκτημα της Ελληνικής Αυτοκρατορίας ...Η αδυναμία των ελληνιστικών "πυλώνων" της να αντέξουν τη "σκουριά" που προκαλούσε ο ανεξέλεγκτος "εξελληνισμός" τους ...Η δύναμη που γινόταν αδυναμία. Για να επιβληθεί η αυτοκρατορία στηριζόταν στον εξελληνισμό της και αυτός ο εξελληνισμός στη συνέχεια την απειλούσε, γιατί γινόταν ανεξέλεγκτος. Θέμα χρόνου ήταν λοιπόν από τα μετρημένα στα δάκτυλα του ενός χεριού ελληνιστικά βασίλεια να πηγαίναμε εκ νέου στις χιλιάδες "Αθήνες" πόλεις-κράτη ...Θα πηγαίναμε ξανά στον ασύνδετο ελληνισμό τής Magna Grecia ή της Μικράς Ασίας, που θα αναλώνονταν σε μεταξύ τους συγκρούσεις, επαναλαμβάνοντας στο διηνεκές τα ίδια σφάλματα χωρίς κανένα κέρδος, εφόσον το όποιο κέρδος εκείνου του σχεδιασμού το είχε επιτύχει η ίδια

η Αθήνα. Το πρόβλημα δηλαδή της εξέλιξης και της διαιώνισης ενός μεγάλου συστήματος εξουσίας ήταν πολύ δύσκολο να επιλυθεί.

Έπρεπε η αυτοκρατορία να βρει έναν τρόπο να ισορροπήσει αυτήν την κατάσταση ...Να ισορροπήσει την κατάσταση μεταξύ του ελληνικού της προσανατολισμού και του ανεξέλεγκτου εξελληνισμού που την απειλούσε ...Έπρεπε να βρει τρόπο να σταματήσει αυτόν τον ταχύ και επικίνδυνο εξελληνισμό ...Έπρεπε να βρει τρόπο να θωρακίσει τη "θεμελίωσή" της στο "υγρό" και "διαβρωτικό" ελληνικό περιβάλλον ...Έπρεπε να βρει τρόπο να σταματήσει τη "σκουριά", η οποία απειλούσε τους θεμελιώδεις "πυλώνες" της. Πώς θα μπορούσε να γίνει αυτό; ...Με την πρόκληση προβλήματος στο βασικό "εργαλείο" που διευκολύνει αυτόν τον εξελληνισμό. Έπρεπε, δηλαδή, με κάποιον τρόπο να πάψουν οι πληθυσμοί να έχουν εύκολη πρόσβαση σε ελεύθερες "δεξαμενές" γνώσης, όπως για παράδειγμα ήταν η Βιβλιοθήκη της Αλεξάνδρειας. Έπρεπε να σταματήσουν να έχουν δυνατότητα "μετάγγισης" και αυτό το πρόβλημα δεν τους το έλυσε ένα απλό "λουκέτο" στη Βιβλιοθήκη.

Πώς περιορίζεις την "εκροή" υγρού από μια "δεξαμενή", η οποία σε απειλεί όταν ξεδιψάει αυτούς που πρέπει να διατηρείς "διψασμένους" για να μπορείς να τους εξουσιάζεις; ...Δημιουργώντας πρόβλημα στον "σωλήνα" διανομής. Αν, δηλαδή, η αυτοκρατορία απειλούνταν από την ελληνική γνώση, η οποία ήταν διαθέσιμη σε όλα τα μήκη και τα πλάτη της, τότε αυτό το οποίο έπρεπε να γίνει ήταν να προκληθεί πρόβλημα στο μέσον που την έκανε προσιτή στους πληθυσμούς ...και αυτό ήταν η γλώσσα. Στην Ανατολή αυτό ήταν μέγα πρόβλημα, γιατί ήδη τα ποσοστά των ελληνόφωνων πολιτών μέσα στους πληθυσμούς ήταν τόσο μεγάλα, που ήταν αδύνατον να ακολουθηθεί μια τέτοια πολιτική. Εκεί η ελληνική γλώσσα ήταν η μητρική γλώσσα γηγενών πληθυσμών και όχι μόνον η γλώσσα των μορφωμένων ...Ήταν η μοναδική γλώσσα που γνώριζαν και όχι μια επιπλέον γλώσσα. Ως εκ τούτου δεν μπορούσε να "ξηλωθεί".

Τέτοιου είδους πολιτική μπορούσε να εφαρμοστεί μόνον στους νέους και "παρθένους" χώρους όπου θα επεκτεινόταν η αυτοκρατορία και αυτό γινόταν μόνον από την πλευρά της Δύσης ...Όπως και έγινε ...Η Ρώμη ήταν αυτή που το πέτυχε. Από εκεί και πέρα η Ρώμη έγινε το κορυφαίο ελληνιστικό βασίλειο και στην Ανατολή, γιατί είχε τη δυνατότητα να περιορίζει τον εξελληνισμό της κοινωνικής της βάσης, χωρίς να έρχεται σε απευθείας σύγκρουση με τον ελληνισμό. Η Ρώμη είχε ένα πλεονέκτημα, το οποίο δεν το είχαν όλα τα αντίπαλά της ελληνιστικά βασίλεια ...Ήταν εξ' αρχής ελληνιστική και δίγλωσση. Είχε νόμιμη και επίσημη γλώσσα τη λατινική. Είχε τη στερεή διοικητική, οικονομική και στρατιωτική δομή ενός ελληνιστικού βασιλείου, αλλά η γραφειοκρατία της εξυπηρετούνταν σε μια γλώσσα διαφορετική απ' αυτήν της "ψυχής" της. Η καθ' όλα ελληνιστική Ρώμη ήταν λατινόφωνη στον μηχανισμό της ...Ελληνόφωνη όταν επικοινωνούσε με τα παιδιά της και λατινόφωνη όταν επικοινωνούσε με τους πολίτες της.

Αυτή η διπλή γλώσσα της Ρώμης δημιουργούσε τα "αναχώματα" στην άσκηση της πίεσης του ελληνισμού της κοινωνικής βάσης. Πώς δημιουργούσε "αναχώματα"; ...Όποιοι και να είχε "απέναντί" της, τον έβαζε στη διαδικασία εκμάθησης επιπλέον γλώσσας και άρα δημιουργούσε πάντα μια "απόσταση" μεταξύ των "μορφωμένων" —μέσω της εκπαίδευσης— και των ελληνικών πληθυσμών. Οι "Ρωμαίοι" της αυτοκρατορίας, δηλαδή, θα έπρεπε να είναι σε κάθε

περίπτωση εκπαιδευμένοι και αυτό δημιουργεί "επίπεδα" ..."Επίπεδα", τα οποία δεν διέθετε κανένα άλλο αμιγώς ελληνόφωνο ελληνιστικό βασίλειο Όποια κι αν ήταν η "αφτηρία" κάποιου πολίτη, αυτήν τη "διαδρομή" δεν μπορούσε να την αποφύγει εντός τής ελληνιστικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας. Ο ελληνόφωνος θα έπρεπε να μάθει λατινικά, για να μπορεί να εισέλθει στη γραφειοκρατία τής Ρώμης και ο λατινόφωνος θα έπρεπε να μάθει ελληνικά, για να μπορεί να εισέλθει στις "ελίτ" των μορφωμένων.

Αυτοί ήταν οι περίφημοι "Ρωμαίοι" ή "Ρωμιοί", οι οποίοι ήταν στο σύνολό τους όχι απλά μορφωμένοι, αλλά και εκπαιδευμένοι. Είτε ελληνόφωνοι είτε λατινόφωνοι, ήταν οι απόλυτοι κυρίαρχοι της κορυφαίας αυτοκρατορίας που γνώρισε ο Αρχαίος Κόσμος. Η λατινική γλώσσα γι' αυτόν τον λόγο καλλιεργήθηκε από ανθρώπους, οι οποίοι ήταν στην κυριολεξία λάτρεις τής ελληνικής γλώσσας ..."Εργολαβικά" την καλλιέργησαν ...για χάρη τής εξουσίας και μόνον. Αυτή ήταν η πρώτη γλώσσα-"κλώνος" τής ελληνικής γλώσσας ...Η πρώτη "διεπίπεδη" γλώσσα, εφόσον αναγκαστικά οι ελληνόφωνοι που την "καλλιεργούσαν" θα έβαζαν μέσα σ' αυτήν και όσες ελληνικές λέξεις δεν διέθετε αυτή από μόνη της. Ακόμα και το αλφάβητό της ήταν εκ του πονηρού ...Ήταν δανεισμένο από την ελληνική γραμματεία, αλλά όχι το ίδιο με το κυρίαρχο αλφάβητο της ελληνικής γλώσσας ...Ήταν το αλφάβητο της Χαλκίδας, όπως αυτό διαδόθηκε στην ιταλική χερσόνησο, μέσω των αποικιών τής Μεγάλης Ελλάδας.

Η ελληνική γλώσσα με τον πονηρό αυτόν τρόπο "αποσυνδέθηκε" από τη διαχείριση και τη διοίκηση και παρέμεινε στο ανώτατο επίπεδο της διανοήσης και του πνεύματος. Ο "Καίσαρας" μιλούσε με τους φίλους του και τα παιδιά του στα ελληνικά, αλλά οι διαταγές "έφευγαν" από το γραφείο του στα λατινικά. Η —κατά τον ρωμαϊκό νόμο— ζωντανή ενσάρκωση του Θεού μιλούσε τη Γλώσσα τού Θεού, αλλά οι διαταγές της είχαν ήχο λατινικό. Η ελληνική γλώσσα με τον τρόπο αυτόν παρέμενε μόνιμα η απόλυτη γλώσσα των "εκλεκτών" ...Η απόλυτη γλώσσα των "ελίτ" τής αυτοκρατορίας ...Των πραγματικών "ελίτ" και όχι των wannabe "ελίτ" τής σημερινής "χαβούζας" των ψευδοκολεγίων των φτηνών "σούπερ μάρκετ" τής δυτικής εκπαίδευσης ...Των πραγματικών ελληνόφωνων "ελίτ" και όχι των αφελών πελατών, οι οποίοι μαθαίνουν τα τρίτα ελληνικά γράμματα των fraternities και νομίζουν πως έγιναν Greeks.

Ποιο ήταν το ζητούμενο αυτής της πολιτικής τού "διγλωσσικού" μοντέλου; ...Το ζητούμενο ήταν να μην έχουν πρόσβαση στην ανώτατη ελληνική γνώση οι φτωχοί και οι αμόρφωτοι υπάρχοντες ή μελλοντικοί πολίτες τής αυτοκρατορίας και ταυτόχρονα να μην μπορούν να συνεννοούνται μεταξύ τους ο λαός ...Προβλήματα, τα οποία όμως δεν θα είχαν ποτέ οι ελληνόφωνες "ελίτ" τής αυτοκρατορίας, είτε σε ατομικό είτε σε συλλογικό επίπεδο. Αυτοί, μέσω της ελληνικής γλώσσας, πάντα θα συνεννοούνταν μεταξύ τους όσο μεγάλη ή μικρή κι αν ήταν η Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Αυτό ήταν το μέγα επίτευγμα της Ρώμης. Γι' αυτόν τον

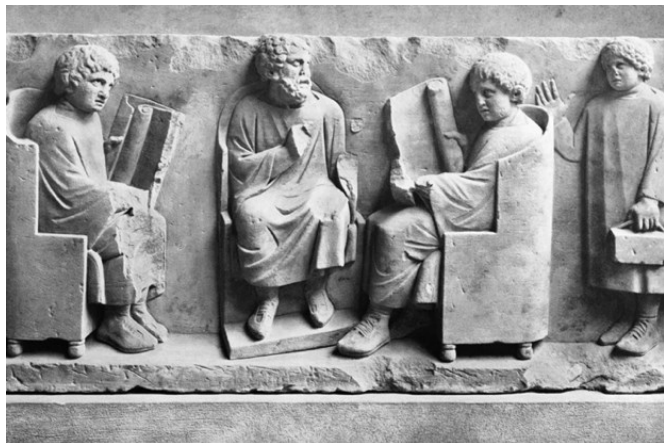
λόγο οι "Ρωμαίοι" τής Δύσης και οι "Ρωμιοί" τής Ανατολής υποτάχτηκαν σ' αυτήν χωρίς πολλές αντιρρήσεις. Όλοι βολεύονταν με τη λατινόφωνη Ρώμη, η οποία είχε βρει το λατινικό "μίνιο", για να σταματά την ελληνική "σκουριά" στους ελληνιστικούς "πυλώνες" τής αυτοκρατορίας.

Αυτό ήταν το επίτευγμα της Ρώμης. Είχε βρει τα "φίλτρα" για να σταματάει τον εξελληνισμό, χωρίς να έρχεται σε σύγκρουση μ' αυτόν. Γι' αυτόν τον λόγο τα υπόλοιπα ελληνιστικά βασίλεια αποδέχθηκαν εύκολα τα "πρωτεία" της. Γι' αυτόν τον λόγο η Αλεξάνδρεια των Πτολεμαίων, η Πέλλα τού Κασσάνδρου ή η Βαβυλώνα τού Σέλευκου "υποτάχθηκαν" χωρίς πολλές-πολλές αντιστάσεις στη Ρώμη τού Καίσαρα. Γι' αυτόν τον λόγο εύκολα παράτησαν τον τίτλο τού "Έλληνα" και υιοθέτησαν τον τίτλο τού Ρωμαίου ..."Έκρυβαν" πράγματα με αυτήν την επιλογή και αυτό βόλευε εκείνη την εποχή. Γι' αυτόν τον λόγο απέναντι σ' αυτήν την ενιαία Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία "επαναστάτησαν" οι Ιουδαίοι και όχι κάποιοι από τους πανίσχυρους μηχανισμούς των πρώην ελληνιστικών βασιλείων ...Ξεσηκώθηκε εναντίον τής Ρώμης, για παράδειγμα, η ιουδαϊκή "πλέμπα" τής Αλεξάνδρειας ή της Αντιόχειας και δεν αντιστάθηκε η κεφαλαιοκρατική ή αστική τάξη τής Αιγύπτου ή της Συρίας.

Αυτό κάτι σημαίνει ...και το μόνο που μπορεί να σημαίνει είναι πως όλοι αυτοί βολεύονταν με τη Ρώμη. Όλοι οι ισχυροί των ελληνιστικών βασιλείων βολεύονταν με την πρωτοκαθεδρία τής Ρώμης. Προτιμούσαν να είναι πολίτες εκείνης της σταθερής και πανίσχυρης Ρώμης παρά πολίτες ενός ασταθούς και ευπαθούς ελληνιστικού βασιλείου από τα πολλά που είχαν δημιουργηθεί και είχαν χαθεί σε πολύ μικρό χρονικό διάστημα. Ήταν μια επιλογή συμφέροντος, γιατί μόνον η Ρώμη είχε τα φυσικά μέσα να δημιουργήσει τα "φίλτρα" κατά του ανεξέλεγκτου εξελληνισμού, ο οποίος ήταν αποτέλεσμα της ύπαρξης της ελληνικής γλώσσας. Μπορεί οι αυτοκράτορες και οι πραιτοριανοί της να τη λάτρευαν, αλλά γνώριζαν πως δεν θα είχαν μπροστά τους μεγάλη "διαδρομή", αν οι λαοί τους οποίους κατακτούσαν εξελληνίζονταν σε γλωσσικό επίπεδο.

Εξαιτίας αυτής της ανάγκης επένδυσαν στη λατινική γλώσσα, παρ' όλο που γνώριζαν όχι μόνον τη φυσική της ανεπάρκεια μπροστά στην ελληνική, αλλά και το περιττό τής ύπαρξής της. Πάντα είναι περιττό ένα υποκατάστατο, όταν το τέλειο ήδη υπάρχει και είναι διαθέσιμο. Για ποιον λόγο, δηλαδή, θα ήταν χρήσιμη και όχι περιττή η ανάπτυξη μιας επιπλέον γλώσσας; ...Γνώσεις έλλειπαν από τους ανθρώπους και όχι γλώσσες. Οι γνώσεις ήταν χρήσιμο ν'

αναπτυχθούν και όχι οι πανομοιότυπες γλώσσες ...Πόσο μάλλον όταν υπάρχει η ελληνική "ναυαρχίδα" διαθέσιμη ...Πραγματική "ναυαρχίδα", εφόσον ήδη "κουβαλούσε" πάνω της τον Λόγο τού Θεού. Για λόγους εξουσίας λοιπόν ανέπτυξαν τη λατινική, ενώ θεωρητικά δεν υπήρχε καμία τέτοια ανάγκη για μια παράλληλη "γλώσσα".

Αυτή η γλώσσα ήταν πρώτος "κλώνος" μιας ατελείωτης σειράς "ελληνοειδών" γλωσσών, που θα ακολουθούσε στη συνέχεια. Ποιο ήταν το πρακτικό κέρδος από την παράλληλη λειτουργία αυτής της γλώσσας; ...Η ταξική "ρύθμιση" της ρωμαϊκής κοινωνίας. Στόχος της λειτουργίας της ήταν να δημιουργήσει μια ταξική "διαβάθμιση" σταθερή και όσο το δυνατόν απαραβίαστη ...Να παράγει "νόμιμους" και απολύτως ελεγχόμενους Ρωμαίους ή Ρωμιούς, οι οποίοι θα προστάτευαν την εξουσία της από τους λαούς που είχε υπό τον έλεγχό της ...Να δημιουργεί οργανωμένα κοινές "αφτηρίες" εκπαίδευσης και καριέρας για τους "εκλεκτούς" της, ώστε να μην απειλείται από το "χύμα" των υπολοίπων ελληνοιστικών βασιλείων.

Η λατινική γλώσσα ήταν στην πραγματικότητα μια θωρακισμένη και ιδιόκτητη "πόρτα", την οποία θα έπρεπε αναγκαστικά να περάσει ο οποιοσδήποτε θα ήθελε να "μπει" στους μηχανισμούς και βέβαια στις πολιτισμικές "δεξαμενές" της αυτοκρατορίας ...Μια "πόρτα", η οποία εμπόδιζε τους βάρβαρους να εξελληνίζονται ανεξέλεγκτα και ταυτόχρονα εμπόδιζε και τους ελληνόφωνους να κινούνται ανεξέλεγκτα στον διοικητικό της μηχανισμό ...Ήταν η "πόρτα" που θα έπρεπε αναγκαστικά να περάσει ο βάρβαρος πριν αφεθεί να "πλησιάσει" την ελληνική γλώσσα και γνώση και ήταν η "πόρτα" που θα απαγόρευε στον ελληνόφωνο να "μπει" αυθαίρετα στον ρωμαϊκό κρατικό μηχανισμό. Τόσο οι πρώτοι όσο και οι δεύτεροι έπρεπε να περάσουν από λατινικά "θρανία" —και άρα από κρατικά "φίλτρα"— για να μπορέσουν να ακολουθήσουν "ανοδική" πορεία μέσα στην αυτοκρατορική ιεραρχία.

Ο φυσικά λατινόφωνος πολίτης δεν θα μπορούσε χωρίς ελληνική εκπαίδευση να γίνει τίποτε παραπάνω από ένας κατώτερος κρατικός υπάλληλος και ο φυσικά ελληνόφωνος δεν θα μπορούσε χωρίς λατινική εκπαίδευση —και άρα νομιμοποίηση— να γίνει τίποτε παραπάνω από ένας περιθωριακός αυτοδίδακτος φιλόσοφος εκτός μηχανισμού. Όποιος δεν υποτασσόταν στη Ρώμη ήταν απλά "τελειωμένος" και άρα ποτέ δεν θα γινόταν ένας ισχυρός Ρωμαίος. Ο πρώτος δεν θα γινόταν ποτέ κοινωνός της ελληνικής γνώσης και άρα δεν θα εξελισσόταν ποτέ σε ανώτατο κρατικό υπάλληλο και ο δεύτερος δεν θα γινόταν ποτέ "έγκριτος" φιλόσοφος και άρα δεν θα έμπαινε ποτέ στα Forum ή στα πλούσια ρωμαϊκά σπίτια ως διδάσκαλος πλούσιων γόνων.

Από τη στιγμή που μπόρεσε η ελληνική Ρώμη στην απόλυτη κυριαρχία της ελληνικής εκδοχής της να ελέγξει τους φτωχούς πληθυσμούς, ήταν θέμα χρόνου να γίνουν τα πράγματα ακόμα χειρότερα γι' αυτούς τους πληθυσμούς. Το "θέμα χρόνου" δεν άργησε και ήρθε με τον χριστιανισμό και τον Κωνσταντίνο. Τότε έγινε το απόλυτο για την αυτοκρατορία. Η ελληνοιστική αυτοκρατορία της Ρώμης εκβαρβάρισε την κοινωνία της με οργανωμένο τρόπο και σε εκείνο το "βάθος" που τη βόλευε. Έχοντας ελέγξει τους πλούσιους και μορφωμένους πληθυσμούς της, δεν θα είχε πρόβλημα με τους φτωχούς και τους αγράμματους. Τους πλούσιους και ισχυρούς τους εξελλήνιζε, τους ικανούς και χρήσιμους τους εκλατινίζε και τους υπόλοιπους δεν την ενδιέφερε ακόμα κι αν "γρύλιζαν", ακολουθώντας το θρησκόληπτο παπαδαριό.

Αυτό ήταν το κύριο ζητούμενο για τον οργανωμένο εκχριστιανισμό της. Γιατί ήταν το κύριο ζητούμενο; ...Γιατί της επέτρεπε να "στρωματοποιήσει" ταξικά την κοινωνία ...Γιατί της επέτρεπε να διατηρήσει ανέπαφους τους αγαπημένους της Ρωμαίους και ταυτόχρονα να βυθίσει στην άπειρη φτώχεια και αμορφωσιά όλους τους υπόλοιπους. Μια κοινωνία, η οποία

θεωρητικά —λόγω της ελληνικής γνώσης— δεν θα έπρεπε να έχει καθόλου κοινωνική διαστρωμάτωση, έφτασε στο σημείο να έχει την πιο απόλυτη και σκληρή κοινωνική "διαστρωμάτωση". Αυτό έγινε με την κατάλληλη χρήση των δύο κυρίαρχων γλωσσών της αυτοκρατορίας και τον οργανωμένο εκχριστιανισμό. Ο εκχριστιανισμός βόλευε όλους τους ισχυρούς, εφόσον θα μπλόκαρε για πάντα τον ανεξέλεγκτο εξελληνισμό και άρα θα εξαφάνιζε το θανάσιμο "μειονέκτημα" της αυτοκρατορίας. Η Ρώμη ήταν πλέον έτοιμη να κατακτήσει τον κόσμο ...Ήταν έτοιμη ν' απορροφήσει ολόκληρο τον Πλανήτη, χωρίς να απειλείται ούτε από έναν "κραδασμό".

Με τον εκχριστιανισμό των φτωχών ήταν βέβαιο ότι η αμορφωσιά θα επιβαλλόταν γενικά ως θεία "επιταγή" και ταυτόχρονα θα "φρέναρε" ο εξελληνισμός, εφόσον θα ταυτιζόταν με την "αμαρτία" και την "ασωτία". Αυτό ήταν το πρακτικό αποτέλεσμα του εκχριστιανισμού. Αυτό ήταν το κέρδος από την επιλογή αυτής της συγκεκριμένης βαρβαρικής γνώσης, η οποία θα ομογενοποιούσε την κοινωνική της βάση και ταυτόχρονα θα ήταν εχθρική προς τον ελληνισμό. Η γνώση αυτή ήταν η ιουδαϊκή, η οποία υιοθετήθηκε από τους χριστιανούς στο σύνολό τους. Ο εξιουδαϊσμός τους ήταν απόλυτος, εφόσον "υιοθέτησαν" πλήρως και απολύτως την Παλαιά Διαθήκη της ιουδαϊκής "διαπαιδαγώγησης".

Ο Κωνσταντίνος, δηλαδή, πέτυχε κάτι τρομερά ιδιόμορφο ...Τόσο ιδιόμορφο, που θα μπορούσε να χαρακτηριστεί παράδοξο ...Οι ίδιοι λαοί, οι οποίοι κάποτε λάτρεψαν τους Έλληνες αυτοκράτορες της Ρώμης, οι οποίοι τους έδιναν τη δυνατότητα να εξελληνιστούν και να ξεφύγουν από τη βαρβαρότητα, θα τους λάτρευαν εκ νέου, εάν σταματούσαν τον εξελληνισμό και προστάτευαν τη βαρβαρότητα ...Μια συγκεκριμένη βαρβαρότητα. Ο αυτοκράτορας της Ρώμης, και άρα ex officio Pontifex Maximus της ελληνικής θρησκείας, θα ήταν αυτός, ο οποίος θα έβαζε τίτλους τέλους γι' αυτήν. Θα έστρεφε τους ίδιους τους φτωχούς πληθυσμούς εναντίον του εξελληνισμού, ο οποίος τους συνέφερε απόλυτα. Θα παγίδευε αυτούς τους πληθυσμούς σε έναν ανθελληνισμό, ο οποίος θα τους κατέστρεφε τους ίδιους.

Ο Κωνσταντίνος έκανε το αντίστροφο από τον Αλέξανδρο σ' ό,τι αφορά τη γνώση που επέλεξε να δώσει στην αυτοκρατορία. Ο Αλέξανδρος επέλεξε η ελληνική γνώση της "κορυφής" να "χυθεί" και να πάει προς τη βαρβαρική "βάση" της Ανατολής, ενώ ο Κωνσταντίνος επέλεξε η ασιατικής προέλευσης ιουδαϊκή γνώση του "πάτου" να ανέβει προς την ελληνική βάση και να την "κατακλύσει". Ο Αλέξανδρος "πότισε" την αυτοκρατορία με το πιο καθαρό "νερό" που υπήρχε, ενώ ο Κωνσταντίνος άνοιξε τον "βόθρο" και αυτός ξεχείλισε μέσα στην αυτοκρατορία ..."Πλημμύρα" καί στις δύο περιπτώσεις, αλλά όχι ίδια ...Η πρώτη "ξεδιψούσε" τους λαούς της, ενώ η δεύτερη τους "δηλητηρίαζε". Η αυτοκρατορία θα παρέμενε ρωμαϊκή, αλλά θα άλλαζε το "λειτουργικό" της. Η εξουσία κρατούσε τα "διευθυντήριά" της και τις γνώσεις που έδινε στους εκλεκτούς της, αλλά η συνολική της συμπεριφορά θα ήταν πλέον διαφορετική.

Οι Ρωμαίοι ή Ρωμιοί της "κορυφής" θα ήταν πάλι εξελληνισμένοι, αλλά στον δημόσιο βίο τους θα ήταν λατινόφωνοι και άρα βαρβαρίζοντες, γιατί λατινική ήταν η γλώσσα της αυτοκρατορικής γραφειοκρατίας ...Ξανά ο ίδιος πολύγλωσσος σχεδιασμός, ο οποίος "στρωματοποιούσε" τη ρωμαϊκή κοινωνία ...Ο Ποντίφιξ και οι "εκλεκτοί" του μιλούσαν ελληνικά, οι κατώτεροι ιερείς λατινικά και οι νεοφώτιστοι ό,τι να' ναι. Μέσα στην ίδια κοινωνία

άλλη γλώσσα μιλούσαν οι "εκλεκτοί" και άλλη γλώσσα οι "κοινοί" ...και ανάμεσά τους οι λατινόφωνοι "ενδιάμεσοι" ...Το άφθαρτο "μίνιο". Για να συνυπάρξουν όλοι αυτοί πάνω στο ίδιο χριστιανικό "καράβι", αναγκαστικά θα έπρεπε να υποκρίνονται ...Στην κυριολεξία θα έπρεπε να δίνεται καθημερινά μια "παράσταση" πολύγλωσσης υποκρισίας...

...Οι "εκλεκτοί" διάβαζαν δυνατά την Καινή Διαθήκη στην ακατανόητη για το ακροατήριο ελληνική γλώσσα ...Οι χορτάτοι έβγαζαν στα λατινικά τους καλύτερους λόγους υπέρ της νηστείας ...Οι ηδυπαθείς εμφανίζονταν θαυμαστές των ασκητών ...Οι πλούσιοι "ζήλευαν" τους φτωχούς, τους οποίους δεν τους εμπόδιζε τίποτε στον "δρόμο" για την κατάκτηση της Βασιλείας των Ουρανών ...Οι μορφωμένοι "μακάριζαν" τους "πτωχούς τω πνεύματι", οι οποίοι πίστευαν χωρίς να ερευνούν ...Οι λατινόφωνοι όλα αυτά τα "μετέφεραν" στην κοινωνία "μεταφρασμένα". Μιλάμε για "σπασμένο τηλέφωνο". Μιλάμε για "δούλεμα" αιώνων. Οι Ρωμαίοι δημοσίως —και για λόγους συμφέροντος— θα παρίσταναν τους "ευσεβείς" βαρβάρους και "απέναντί" τους θα είχαν τους βάρβαρους της κοινωνικής "βάσης", οι οποίοι θα ήταν αμιγώς ιουδαϊζοντες χριστιανοί. Η ελληνική γνώση θα έμπαινε μόνον στα παλάτια των "ελίτ" ...Στα παλάτια εκείνων που σκέφτονταν ελληνικά, έδιναν εντολές στα λατινικά και είχαν υπό την "ιδιοκτησία" τους τούς "γρυλίζοντες" σταυροφόρους.

Με τον τρόπο αυτόν φτάσαμε στα χρόνια του Μεσαίωνα ...Στα χρόνια τής απόλυτης "επιτυχίας" τής ρωμαϊκής εξουσίας. Ρωμαίοι φεουδάρχες μοιράζονταν εκτάσεις και λαούς τής Ευρώπης σαν να ήταν "ζωντανά" τους. Περιοχές, οι οποίες σήμερα ονομάζονται κράτη, μεταβιβάζονταν ως "προίκες" σε πριγκίπισσες. Η ανθρωπότητα, όμως —έστω και δύσκολα—, "προχωρούσε". Η ανάπτυξη δειλά-δειλά έκανε αισθητή την παρουσία της. Η ανθρώπινη εξέλιξη στην τεχνογνωσία ήταν θέμα χρόνου να οδηγήσει στη βιομηχανική "επανάσταση" ...Μια κατάσταση, η οποία δεν είναι τόσο ακίνδυνη για το σύστημα εξουσίας όσο φαίνεται. Γιατί; ...Γιατί ξανά θα εμφανιζόταν το ίδιο πρόβλημα για την εξουσία ...Το πρόβλημα αυτό, το οποίο δημιουργούσε η βιομηχανική ανάπτυξη και ήταν αυτό της εκπαίδευσης των φτωχών, οι οποίοι από ανεκπαιδευτοι δουλοπάροικοι θα έπρεπε να γίνουν εκπαιδευμένοι εργάτες ...Μια διαδικασία, η οποία θα ξανάνοιγε αναγκαστικά τις δεξαμενές τής γνώσης και άρα θα ξανάφερνε στο προσκήνιο τον εφιάλητη τής Ρώμης.

Μιλάμε για πραγματικό εφιάλητη, τον οποίον "γεύτηκε" η Ρώμη προκαταβολικά, όταν η "Αναγέννηση" ξανάφερε τον ελληνισμό στο προσκήνιο. Όταν η "Αναγέννηση" ξανάφερε την ελληνική γραμματεία στη χριστιανική καθημερινότητα, τα πράγματα άρχισαν να γίνονται επικίνδυνα. Η ελληνική γλώσσα μετά από αιώνες "επέστρεψε" και άρχισαν να χτυπάνε πλέον όλοι οι "συναγερμένοι" τής αυτοκρατορίας. Τα ελληνικά έπαψαν να ενδιαφέρουν μόνον τις "ελίτ" τού φεουδαρχισμού και άρχισαν να ενδιαφέρουν και τους "κατώτερους" της διαχείρισης ...Τους "βιαστικούς" και "άπληστους" αστούς, οι οποίοι μέχρι τότε βολεύονταν στο λατινικό επίπεδο.

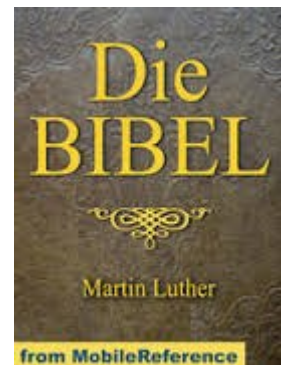
Τότε προέκυψε ένα περίεργο "μίγμα", εξαιρετικά "εμπρηστικό", εφόσον ήταν "αυτοτροφοδοτούμενο". Η "Αναγέννηση" προκάλεσε τη βιομηχανική "επανάσταση" και οι παρενέργειες της "επανάστασης" έριχναν "καύσιμο" στη "φωτιά" της. Η "Αναγέννηση", δηλαδή, ισχυροποίησε τους αστούς, οι οποίοι πρωταγωνιστούσαν στην ανάπτυξη της τεχνογνωσίας και η βιομηχανική εφαρμογή αυτής της τεχνογνωσίας απαιτούσε

εκπαιδευμένους εργάτες, οι οποίοι σταδιακά θα έτειναν προς την αστικοποίησή τους, ώστε να ξαναγίνει ο ίδιος "κύκλος" σε ακόμα μεγαλύτερη κλίμακα και με ακόμα μεγαλύτερη ένταση. Η βιομηχανική ανάπτυξη όσο πιο μεγάλη και περίπλοκη γινόταν, τόσο πιο μεγάλη εκπαίδευση του εργατικού δυναμικού απαιτούσε και η συστηματική εκπαίδευση των νέων αναγκαστικά θα τους ωθούσε στις μεγάλες "δεξαμενές" γνώσης, και άρα στη μεγαλύτερη απ' αυτές, που ήταν η ελληνική.

Για να τα προλάβουν όλα αυτά, έπρεπε να βιαστούν ...Ξανά ο ίδιος "τυφλοσούρτης", όχι μόνον στο επίπεδο της πολιτικής, αλλά και της γλώσσας ...Η Ρώμη θα έπρεπε για άλλη μια φορά να μιμηθεί τον εαυτό της. Οι "εκλεκτοί" της δεν θα "εφεύρισκαν" μόνον χρήσιμα έθνη — και άρα κράτη—, αλλά θα "κατασκεύαζαν" και τις γλώσσες. Δεν τους έφτανε να δημιουργούν μόνον κρατικούς "κλώνους", αλλά έπρεπε να δημιουργούν και γλωσσικούς "κλώνους", για να διατηρούν τη σχεδιαστική σταθερότητα του συστήματος. Έπρεπε οι νέοι κρατικοί "κλώνοι" να προστατεύονται από την ελληνική "σκουριά" και αυτό —όπως είδαμε— γίνεται μόνον με τη γλώσσα και τους περιορισμούς της.

Τότε "καλλιεργήθηκαν" οι δήθεν εθνικές γλώσσες των ευρωπαϊκών δήθεν εθνών. Τότε "καλλιεργήθηκαν" οι παντελώς άχρηστες και περιττές γλώσσες των εθνών. Τι σημαίνει αυτό; ...Ότι όλες οι εθνικές γλώσσες τής Ευρώπης στην πραγματικότητα είναι "κλώνοι" τής ελληνικής γλώσσας ..."Κατασκευασμένες" αποκλειστικά και μόνον για να εξυπηρετούν την εξουσία ..."Κατασκευασμένες" κατ' εικόνα και καθ' ομοίωσιν της λατινικής, η οποία ήταν ο "κλώνος-πατρών" τής ελληνικής ...Ακόμα και στο επίπεδο της "βιτρίνας" όλα έγιναν με έναν πάγιο τρόπο. Όπως κάποτε η Ρώμη προσπάθησε να αποκτήσει τον "Όμηρο" των Λατίνων μέσω του Κικέρωνα, έτσι έκαναν σε όλες τις "παραγλώσσες" τής Ευρώπης. Ο "Κικέρωνας", ο οποίος παρίστανε τον "Όμηρο" των Λατίνων, για τους Εγγλέζους έγινε ο Σαίξπηρ, για τους Γερμανούς ο Γκαίτε, για τους Ισπανούς ο Θερβάντες και για τους Γάλλους ο Βολταίρος κλπ..

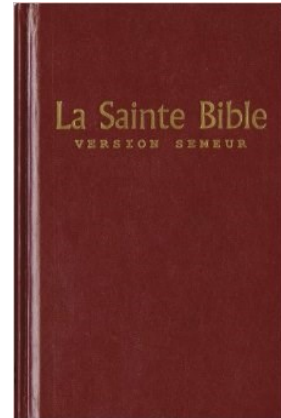
Γι' αυτό μιλάμε για "τυφλοσούρτη" ...Όλα αντιγραφή, για να επαναληφθεί σε κάθε εθνικό κράτος ξεχωριστά η επιτυχία τής Ρώμης με τη λατινική γλώσσα. Απλά τώρα η κάθε εθνική γλώσσα θα αποκτούσε και ένα τρίτο επίπεδο ...Το επίπεδο εκείνο, το οποίο παλαιότερα δεν αφορούσε καν τη Ρώμη και δεν του έδινε καμία σημασία ...Θα επιλεγόταν κάποια "λαλιά" από τις εκατοντάδες που υπήρχαν σε κάθε "ζώνη" και θα γινόταν η κυρίαρχη εθνική "λαλιά" ...Ψευδογλώσσες με τα όλα τους. Μέχρι και η Ιταλία τής Ρώμης απέκτησε εθνική "τριεπίπεδη" γλώσσα. Σε μια ιταλική χερσόνησο, όπου εκτός από τα λατινικά υπήρχαν "λαλιές" διαφορετικές από χωριό σε χωριό, επιλέχθηκε η "λαλιά" τής Τοσκάνης, για να παραστήσει την τριεπίπεδη ιταλική γλώσσα. Ούτε δηλαδή την Ιταλία τής Ρώμης δεν την άφησαν να διατηρήσει την καθαρή "διεπίπεδη" λατινική γλώσσα, για να μην "εκτροχιαστεί" προς το ελληνικό "εφιάλτη". Η σημερινή ρουμανική γλώσσα είναι πολύ πιο "κοντά" στη λατινική γλώσσα τής αρχαίας Ρώμης παρά η ιταλική γλώσσα.

Αυτοί, οι οποίοι έλεγχαν την Ευρώπη, είχαν βρει μια "νέα" λύση, η οποία είχε εφευρεθεί αιώνες πριν. Θέλοντας να σταματήσουν την ελληνική "διάβρωση" του Διαφωτισμού, "κατασκεύασαν" ένα ακόμα πιο σύνθετο αντιδιαβρωτικό "μίνιο". Μιμήθηκαν την πρακτική που

εφάρμοσαν με τη λατινική γλώσσα στο ελληνιστικό "βασιλείο" της Ρώμης και αυτήν την πρακτική την επέβαλαν σε όλα τα κράτη. Με τη λογική τής ελληνιστικής κλωνοποίησης "κατασκεύαζαν" στην κυριολεξία τα κράτη και τα έθνη τής βιομηχανικής εποχής. Κάθε νέο έθνος έπαιρνε "δώρο" —μαζί με το εθνικό του "οικόπεδο"— και τη γλώσσα του. Πώς γινόταν αυτό; ...Και πάλι μέσω της θρησκείας. Ποιον είπαμε ότι ακολουθούσαν οι λαοί που "γρύλιζαν" στο αρχικό στάδιο του εκχριστιανισμού τους; ...Το θρησκόληπτο παπαδαριό. Άρα; ...Άρα, υπήρχε τόσο το κατάλληλο μέσον όσο και οι κατάλληλοι άνθρωποι να επιβάλουν τη γλωσσική επιλογή που βόλευε τη Ρώμη.

Τότε μετέφρασαν την Καινή Διαθήκη στις εθνικές "ψευδογλώσσες" και με τον τρόπο αυτόν έδωσαν την επιθυμητή γλωσσική ομοιογένεια στους επιλεγμένους πληθυσμούς ...Από "αγάπη" για τον κόσμο ...Για να μην τον "κουράζουν", όπως θα έλεγε και κάποιος αγράμματος σταλινικός υπουργός παιδείας ...Δεν ήθελαν να κουράζουν τους αγράμματους, μαθαίνοντάς τους ελληνικά, ώστε να διαβάζουν τον Λόγο του Θεού στην αυθεντική γλώσσα. Ήθελαν να τον ξεκουράσουν, μαθαίνοντάς του τη μετάφραση στη γλώσσα τού διπλανού χωριού, η οποία ήταν εξίσου άγνωστη και βέβαια ξένη. Γι' αυτόν τον λόγο —και τόσο πολύ— "αγάπησαν" οι Προτεστάντες και οι Καθολικοί ακόμα και τους αλλόδοξους Κύριλλο και Μεθόδιο.

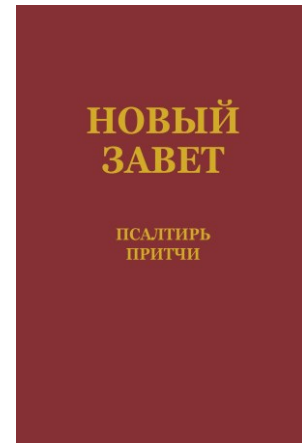
Αυτοί οι πληθυσμοί θα υιοθετούσαν πανομοιότυπες γλώσσες "κατασκευασμένες" από τα κέντρα εξουσίας ...Γλώσσες, οι οποίες μεταξύ τους θα ήταν ίδιες και διαφορετικές ταυτόχρονα ...Ίδιες για τους μορφωμένους εξουσιαστές και διαφορετικές για τους αμόρφωτους εξουσιαζόμενους ...Ίδιες για τους θύτες και διαφορετικές για τα θύματα ...Ίδιες, για να επικοινωνούν απόλυτα οι εξουσιαστές μεταξύ τους και διαφορετικές, για να μην μπορούν να κάνουν το ίδιο και οι αμόρφωτοι. Τι ακριβώς ήταν στο τεχνικό επίπεδο η κάθε μία απ' αυτές τις γλώσσες; ...Ένα "εργαλείο", το οποίο είχε τρία "επίπεδα" ...Ένα "εργαλείο", το οποίο "ξεκινούσε" από το βασικό επίπεδο της γλώσσας των αγραμμάτων και πάνω σ' αυτό θα προσαρμοζόταν η γλώσσα τής εξουσίας.

Η "κατασκευή", δηλαδή, ήταν σχετικά απλή: Πάνω στη γλώσσα των αγράμματων, οι οποίοι κατοικούσαν τον χώρο πάνω στο οποίο είχαν αποφασίσει να δημιουργήσουν έναν μελλοντικό εθνικό κρατικό "κλώνο", προσάρμοζαν και τις λέξεις εκείνες, οι οποίες εξυπηρετούσαν τις δικές τους ανάγκες. Το πρώτο επίπεδο του κάθε νέου γλωσσικού "κλώνου" ήταν η "λαλιά" των αμόρφωτων, η οποία τους επέτρεπε να συνεννοούνται μεταξύ τους —και ήταν ξεχωριστή για κάθε γλώσσα— και η οποία στην πραγματικότητα περιελάμβανε κάποιες λίγες εκατοντάδες λέξεις. Το δεύτερο επίπεδο ήταν το λατινικό και ήταν αυτό των μορφωμένων, το οποίο τους επέτρεπε να εξουσιάζουν —και ήταν κοινό για όλες τις γλώσσες—. Τέλος, το τρίτο επίπεδο ήταν το ελληνικό και αυτό ήταν το επίπεδο των διανοουμένων, των "ελίτ" και των κοινωνικών "μηχανικών", το οποίο τους επέτρεπε να σχεδιάζουν τον Δυτικό Κόσμο —και το οποίο ήταν επίσης κοινό σε όλες τις γλώσσες—.

Όχι τίποτε άλλο, αλλά για να καταλάβει ο αναγνώστης πώς και γιατί οι δήθεν "γλωσσομαθείς" τής σημερινής Ευρώπης μαθαίνουν τόσο εύκολα τόσες πολλές γλώσσες ...Να

καταλάβει πώς είναι δυνατόν το σκουπιδαριό τύπου Γιούγκερ, Τουσκ ή Σουλτς να εμφανίζονται σαν έξυπνοι πολύγλωσσοι και να "ψαρώνουν" τους αγράμματους. Στην πραγματικότητα όλοι αυτοί μαθαίνουν μία γλώσσα, και είναι η ελληνική. Όλα τα άλλα είναι "κλώνοι" αυτής. Όλες οι γλώσσες τού Δυτικού Κόσμου μπορούν άνετα να χαρακτηριστούν "διάλεκτοι" της ελληνικής γλώσσας. Γιατί; ...Γιατί ό,τι πρέπει να γνωρίζει κάποιος για μία γλώσσα και τη λογική της είναι η γραμματική και το συντακτικό της ...και η γραμματική, όπως και το συντακτικό σχεδόν όλων των δυτικών γλωσσών, είναι παρόμοιες εκδοχές των ελληνικών, τα οποία εμφανίστηκαν ως λατινικά και στη συνέχεια ως οτιδήποτε άλλο.

Γι' αυτόν τον λόγο τόσοι πολλοί άνθρωποι μαθαίνουν τόσες πολλές, αλλά πολύ συγκεκριμένες "ξένες" γλώσσες ...Μαθαίνουν ελληνικές "διαλέκτους" και όχι διαφορετικές γλώσσες με διαφορετικές λογικές, σύνταξη ή γραμματική ...Μαθαίνουν νέες λέξεις, τις οποίες απλά τις προσαρμόζουν σε έναν κοινό λατινικό "σκελετό", ο οποίος είναι μια απλή "μετατροπή" τού ελληνικού. Στην πραγματικότητα γι' αυτούς η κάθε νέα γλώσσα είναι το να μαθαίνουν κάποιες εκατοντάδες λέξεων του βασικού επιπέδου τής κάθε γλώσσας και όλα τα άλλα είναι ίδια για όλες τις υπόλοιπες. Μαθαίνουν, για παράδειγμα, από την αρχή τη λέξη "σκύλος" σε όλες τις γλώσσες που υποτίθεται γνωρίζουν, αλλά δεν ξαναμαθαίνουν από την αρχή τη λατινική λέξη "administration" ή την ελληνική λέξη "Δημοκρατία".

Γι' αυτόν τον λόγο ένας μορφωμένος Γάλλος, όταν μαθαίνει αγγλικά, "προσπερνά" στην αγγλομάθεια εύκολα και μέσα σε λίγους μήνες τον αμόρφωτο Άγγλο. Τον "προσπερνά", γιατί, μόλις μάθει το πρώτο βασικό επίπεδο της αγγλικής γλώσσας, γίνεται αυτόματα μορφωμένος αγγλομαθής, εφόσον "προσαρμόζει" τη γαλλική του "μόρφωση" πάνω στο αγγλικό του "απόκτημα". Εκεί δεν μπορεί να τον "ακολουθήσει" ο αμόρφωτος Άγγλος, γιατί του λείπουν γνώσεις και όχι λέξεις. Με τον τρόπο αυτόν οι "Ρωμαίοι" παραμένουν ίδιοι κι απaráλλαχτοι ό,τι γλώσσα-"κλώνο" κι αν μιλούν και ταυτόχρονα διατηρείται απόφια η κοινωνική διαστρωμάτωση της χριστιανικής κοινωνίας όσες μετακινήσεις πληθυσμών κι αν συμβούν. Ακόμα δηλαδή κι αν συμβεί μια απρόβλεπτη μαζική μεταναστευτική κίνηση στην Ευρώπη, αυτό δεν μπορεί ν' αλλάξει την ταξική της διαστρωμάτωση.

Ο αγράμματος Πορτογάλος, ακόμα κι αν πάει μετανάστης στη Γαλλία, θα παραμείνει σε όλη του τη ζωή στο επίπεδο του επίσης αγράμματου Γάλλου και άρα θα ενταχθεί στη νέα του πατρίδα στην ίδια κοινωνική τάξη στην οποία ανήκε και στην πατρίδα του. Ο εκπαιδευμένος Ισπανός, αν πάει στη Γερμανία, θα φτάσει εύκολα το επίπεδο του εκπαιδευμένου Γερμανού και άρα κι αυτός δεν θα παραβιάσει με τη μετακίνησή του σε άλλο κράτος την ταξική του "ταυτότητα". Ο διανοούμενος Ιταλός, αν πάει στην Αγγλία, θα φτάσει εύκολα το επίπεδο του διανοούμενου Άγγλου ...Θα το φτάσει πιο εύκολα απ' ό,τι θα φανταζόταν κάποιος ...Όχι μόνον ο Ιταλός, αλλά ο οποιοσδήποτε Ευρωπαίος.

Η απόδειξη; ...Ο οποιοσδήποτε Ευρωπαίος διανοούμενος μπορεί να μιλήσει στο ανώτατο επίπεδο της αγγλικής γλώσσας ακόμα κι αν δεν γνωρίζει καν το βασικό επίπεδο της αγγλικής

γλώσσας ...Μπορεί να μιλήσει και να γίνει κατανοητός στη Βουλή των Λόρδων την ίδια ώρα που έξω απ' αυτήν δεν είναι σε θέση ούτε καν να παραγγείλει σε μια ταβέρνα για να φάει. Γιατί; ...Γιατί το ανώτατο επίπεδο ΟΛΩΝ των ευρωπαϊκών γλωσσών —και άρα και των αγγλικών— είναι τα ελληνικά, και αυτά είναι κατανοητά απ' όλους τους διανοούμενους. Ποιος διανοούμενος οποιασδήποτε "εθνικής" ευρωπαϊκής γλώσσας δεν μπορεί να καταλάβει το παρακάτω κείμενο, το οποίο είναι υποτίθεται στα αγγλικά, ενώ στην ουσία είναι καθαρά ελληνικό κείμενο; Ποιος αγράμματος Άγγλος —και μαζί του ο οποιασδήποτε αγράμματος Ευρωπαίος— μπορεί να καταλάβει το παρακάτω κείμενο;

The genesis of classical drama was not symptomatic. An euphoria of charismatic and talented protagonists showed fantastic scenes the phraseology of the text. The syntax and phraseology used by scholars, academicians and philosophers in their rhetoric, had many grammatical idioms and idiosyncrasies. The protagonists periodically used pseudonyms. Anonymity was a syndrome that characterized the theatrical atmosphere. The panoramic fantasy, the mystique, the melody, the aesthetics, the use of the cosmetic epithets are characteristics of drama ...of historic episodes. The prologue, the theme and the epilogue, comprised the trilogy of drama while synthesis, analysis and synopsis characterized ...

Αντίστοιχο κείμενο μπορεί να γραφεί αποκλειστικά με λατινικούς όρους τής διοίκησης και βέβαια να είναι εύκολα και απολύτως κατανοητό απ' όλους τους Ευρωπαίους γραφειοκράτες ...Κείμενο, όμως, στο βασικό επίπεδο των αμόρφωτων της κάθε γλώσσας δεν μπορεί να γραφεί και να γίνει κατανοητό με τον οποιονδήποτε τρόπο από άλλους ανθρώπους άλλων γλωσσών ανεξαρτήτως επιπέδου. Αυτά τα ασήμαντα κειμενάκια τής απλής καθημερινότητας και της απλής παρατήρησης απαιτούν μια στοιχειώδη ειδική εκπαίδευση και αυτά τα κειμενάκια είναι εκείνα που κάποιοι μαθαίνουν και νομίζουν ότι μαθαίνουν εύκολα "ξένες" γλώσσες.

..."That's Greek to me"

...Οι μαύρες ημέρες τής ελληνόφωνης Ρωμιοσύνης

...Οι χειρότερες ημέρες από την εποχή τού Ξέρξη

Το προτεσταντικό ανθελληνικό μένος.

Όλα όσα περιγράψαμε μέχρι τώρα ήταν γνωστά στα κέντρα εξουσίας τού Δυτικού Κόσμου, εφόσον αυτά τα κέντρα τα μεθόδευσαν. Γνώριζαν δηλαδή τους κινδύνους που απειλούσαν την αυτοκρατορία και ακολουθούσαν την πολιτική που τους συνέφερε. Όμως, σε αυτά τα κέντρα εξουσίας μαινόταν επίσης και η σκληρή μάχη τής κυριαρχίας. Τα κέντρα εξουσίας, δηλαδή, δεν έδιναν μόνον τη μάχη τής επιβίωσής τους μέσα στην κοινωνία, αλλά έδιναν και τη μεταξύ τους μάχη για την επικράτησή τους, εφόσον ήταν ανταγωνιστές μεταξύ τους. Οι

Προτεστάντες, ως το νεώτερο χριστιανικό δόγμα, αγωνίζονταν κι αυτοί για τη διαιώνιση του χριστιανισμού, αλλά αγωνιζόταν ταυτόχρονα και για μια καλύτερη "μοίρα" στον "ήλιο" τής κυριαρχίας. Γνώριζαν κι αυτοί, ως χριστιανικό δόγμα, τον κίνδυνο του ελληνισμού και άρα γνώριζαν σε ποιους τομείς να αυτοπεριόριζονται και άρα να μην αμφισβητούν τη Ρώμη.

Δεν αμφισβήτησαν ποτέ την άμυνα της Ρώμης, γιατί έβλεπαν απ' τους ίδιους τους εαυτούς τους πως αυτή ήταν μια πετυχημένη άμυνα. Ποτέ δεν αμφισβήτησαν την εξουπνάδα τής Ρώμης να "κατασκευάσει" τις ευρωπαϊκές "γλώσσες" πάνω στο ελληνολατινικό "πατρών". Όμως, αυτό δεν σήμαινε πως είχαν απόλυτα συμπλέοντα συμφέροντα με τη Ρώμη, την οποία τη μάχονταν στο επίπεδο της εξουσίας, όπως και δεν σημαίνει πως είχαν και τις όποιες αναστολές είχε αυτή. Τι σημαίνει αναστολή σε αυτήν την περίπτωση; Η Ρώμη, για παράδειγμα, επί αιώνες συνυπήρξε με τους ελληνόφωνους πληθυσμούς. Μπορεί να τους φοβόταν και να τους έλεγχε διακριτικά, αλλά τους αγαπούσε κιόλας ...Τους θεωρούσε τη ζωντανή "συνείδηση" της αυτοκρατορίας ...Τους θεωρούσε τον "κρίκο" που την συνέδεε με τους Θεανθρώπους και άρα με τον Θεό της. Ποτέ και για κανέναν λόγο δεν θέλησε να στραφεί εναντίον τους και να τους εξολοθρεύσει, γιατί ποτέ δεν τους θεώρησε θανάσιμους εχθρούς της.

Αυτά όλα, όμως, ήταν επιλογές τής Ρώμης ...Υποκειμενικές επιλογές ...Επιλογές, οι οποίες δεν ήταν δεσμευτικές για τη διάδοχη κατάσταση σε περίπτωση που η ίδια έχανε την κυριαρχία στον χριστιανικό κόσμο. Η συμπεριφορά τής Ρώμης, δηλαδή, απέναντι στον ελληνόφωνο κόσμο δεν αποτελούσε "κανόνα" για όλο το φάσμα των χριστιανικών δογμάτων ...Προαιρετική ήταν και όχι υποχρεωτική. Οι Προτεστάντες ήταν ανάμεσα σ' εκείνους, οι οποίοι δεν ακολούθησαν ποτέ αυτήν την προαιρετική "γραμμή", γιατί δεν είχαν ιδιαίτερες σχέσεις με τους ελληνόφωνους και άρα δεν είχαν τέτοιου είδους ηθικές αναστολές. Άλλωστε τα "παιδιά" τού Απίλλα ή του Ταμερλάνου όσες φορές "κατέβαιναν" προς τον ευρωπαϊκό Νότο "κατέβαιναν" για να καταστρέψουν, να κλέψουν και να ρημάξουν. Γι' αυτόν τον λόγο άλλωστε ο "εκπολιτισμός" τους τούς έδωσε πολύ συγκεκριμένα χαρακτηριστικά.

Από τότε που πρωτοεμφανίστηκαν στο προσκήνιο, είχαν μία και μόνον νοοτροπία ...Αυτήν του άρπαγα, ο οποίος στην ιδανικότερη γι' αυτόν κατάσταση ονειρευόταν πάντα να νομιμοποιήσει αυτήν την αρπαγή με την ιδιότητα του κληρονόμου. Δεν ήθελαν ποτέ και δεν δημιούργησαν ποτέ τίποτε νέο. Θαύμαζαν τα δημιουργήματα των προηγούμενων και απλά

ήθελαν να τα κληρονομήσουν. Ακόμα κι αν για να συμβεί αυτό θα έπρεπε να τους σκοτώσουν οι ίδιοι. Μιλάμε για "αρρώστια" ...Θαυμαστές τής Ρώμης, αλλά οι μόνοι που τόλμησαν να την κάνουν σκόνη και θρύψαλα ...Θαυμαστές ΟΛΩΝ των ΝΕΚΡΩΝ Ελλήνων και ορκισμένοι εχθροί όλων των ΖΩΝΤΑΝΩΝ. Αυτοί οι Προτεστάντες, έχοντας μεγάλη συμμετοχή στην προβοκατόρική και "κατασκευασμένη" Γαλλική "Επανάσταση", γρήγορα απέκτησαν συμμετοχή στον σχεδιασμό τής Χριστιανικής Αυτοκρατορίας. Η αποικιοκρατία, η σκληρή μελέτη τής ελληνικής "κληρονομιάς" και η βιομηχανική επανάσταση τους έκαναν "ομοτράπεζους" τής Ρώμης...

...Μια αναπάντεχη επιτυχία, η οποία τους επέτρεψε να πάρουν ουσιαστικό ρόλο στη διαχείριση της βιομηχανικής εποχής. Εκμεταλλευόμενοι την υπεροχή τους στο βιομηχανικό κεφάλαιο, σταδιακά "καπέλωσαν" όλους τους ανταγωνιστές τους. "Καπέλωσαν" όλα τα υπόλοιπα χριστιανικά δόγματα. Αυτό γινόταν εύκολα, εφόσον έβαζαν στο "κόλπο" τής εκβιομηχάνισης επιλεκτικά μόνον τα κράτη που ήθελαν να "ευνοήσουν" και με τον τρόπο αυτόν εξασφάλιζαν "συμπάθειες" στις κοινωνικές τους βάσεις. Ταυτόχρονα γνώριζαν τη λαχτάρα των αστών όλης της Ευρώπης —οι οποίοι, εξαιτίας τους, παράγονταν με τον "τόνο"— για πλούτη κι εξουσίες ...Μια λαχτάρα, η οποία γινόταν εύκολα "αντιπαροχή" για την υποταγή τους στους Προτεστάντες, οι οποίοι τους ευνοούσαν μέσα σε όλα τα κράτη.

Με αυτούς ως "σύμμαχους" ήταν θέμα χρόνου να επιτύχουν τους στόχους τους. Με αυτούς ως μουσικές "πέμπτες φάλαγγες" άλωναν τα κράτη, παρακάμπτοντας τόσο τα θρησκευτικά τους δόγματα —και άρα τα ιερατεία τους— όσο και τις κυρίαρχες κεφαλαιοκρατικές τους τάξεις. Είχαν βρει τον τρόπο να "ανοίγουν" τα κράτη και να επηρεάζουν κατά το δοκούν τις πολιτικές τους. Ελέγχοντας αυτούς τους αστούς, μπορούσαν να παριστάνουν τους "Αλέξανδρους" σε έναν κόσμο φτωχό, ο οποίος έβγαινε από τη δεισιδαιμονία τού Μεσαίωνα και μαζί με τον ελληνικό "Διαφωτισμό" έβγαζε και το μεροκάματο του.

Η ανώφελη "μπουρδολογία" των "προτεσταντοάθεων" Γάλλων και ο "συμφεροντολογισμός" των Γερμανών άρχισε να γίνεται η κυρίαρχη "θρησκεία" όλων των αστών τής Ευρώπης ...Η κυρίαρχη "θρησκεία" των αστών, οι οποίοι γνώριζαν πρωτοφανή εύνοια εξαιτίας τής προτεσταντικής πολιτικής ...Των αστών, οι οποίοι γρήγορα στο όνομα της δήθεν "εξέλιξης" εγκατέλειψαν τη συντηρητική Ρώμη τής κεφαλαιοκρατίας και προσδέθηκαν στο προτεσταντικό φιλοαστικό "άρμα" των δήθεν προοδευτικών με τα ελληνικά "κλοπιμαία" ...Των αστών, οι οποίοι γρήγορα υιοθέτησαν τις βλοσυρές μούρες των Προτεσταντών, για να δείχνουν πιο έξυπνοι και πιο σοφοί απ' όσο στην πραγματικότητα ήταν. Αν σκεφτεί κάποιος και τους Εβραίους "συνοδοιπόρους" των Γερμανών, αντιλαμβάνεται ότι το έργο τους δεν ήταν και τόσο δύσκολο.

Ένα έργο, το οποίο είχε ξεκινήσει μερικούς αιώνες νωρίτερα. Αντιλαμβανόμενοι τους εαυτούς τους ως "μνηστήρες" τής ρωμαϊκής εξουσίας, ακολουθούσαν δική τους πολιτική σε πολλά θέματα ...Δική τους πολιτική, η οποία πολλές φορές ήταν όχι απλά διαφορετική, αλλά και συγκρουόμενη με αυτήν της Ρώμης. Εργάζονταν μεθοδικά προς τον στόχο τής πρωτοκαθεδρίας. Γνώριζαν εξ αρχής ότι στον "δρόμο" προς την κορυφή είχαν δύο μεγάλους εχθρούς, τους οποίους έπρεπε να νικήσουν ...Τους λατινόφωνους Ρωμαίους ή Ρωμιούς τής

Δύσης και τους ελληνόφωνους Ρωμαίους ή Ρωμιούς τής Ανατολής. Τους πρώτους βέβαια τους γνώριζαν καλά, εφόσον συνυπήρχαν επί αιώνες κάτω από το ίδιο Καθολικό Δόγμα. Προσφέροντάς τους —μέσω της διαφθοράς— "ψίχουλα" εύνοιας, τους είχαν μόνιμα υπό τον έλεγχό τους.

Η σχέση τους με τους αστούς ήταν ακλόνητη, εφόσον οι ίδιοι συνέβαλαν τα μέγιστα όχι μόνον στη "γέννησή" τους, αλλά και στην "πρόοδό" τους στη μορφή που σήμερα τους βλέπουμε ...Μια "γέννηση", η οποία έγινε μέσω της Γαλλικής "Επανάστασης", η οποία ήταν χρηματοδοτούμενη από τους ίδιους. Αυτή η "επανάσταση" έγινε το μεγάλο τους "κεφάλαιο", εφόσον τους επέτρεπε να "μπουν" σε όλα τα κράτη ως "ειδικοί" του σχεδιασμού της επόμενης εποχής. Έχοντας το "αμορτισέρ" του βιομηχανικού κεφαλαίου, μπορούσαν να εκβιάζουν τα κράτη και είτε να τους υπόσχονται ανάπτυξη είτε να τους απειλούν με καταστροφή.

Σε αυτά λοιπόν τα εθνικά ελληνιστικού τύπου ευρωπαϊκά κράτη τούς λατινόφωνους Ρωμαίους τούς "κατάπιαν" εύκολα, εφόσον τους έβαλαν στον εθνικό σχεδιασμό να παριστάνουν τους εθνικούς "Γάλλους", "Ισπανούς", "Βρετανούς" κλπ.. ..."Τυφλοσούρτης". Όπως γινόταν στα ελληνιστικά βασίλεια, όπου οι βάρβαροι "κοπαδοποιούνταν" πίσω από ελληνικές κοινότητες "ανωτέρων", έτσι έγινε και στη Δύση, η οποία εκείνη την εποχή "έστηνε" το ένα εθνικό κράτος μετά το άλλο ...Η "αόρατη" Ρώμη των Προτεσταντών σε ρόλο Αλεξάνδρου άλωνε τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία των Καθολικών, "κατακτώντας" ύπουλα τα κράτη της το ένα μετά το άλλο. Διόριζε "Αντίοχους", "Πτολεμαίους" και "Αντίγονους", οι οποίοι υπό τον έλεγχο του προτεσταντικού "διευθυντηρίου" αναλάμβαναν να παραστήσουν τους δήθεν "ανταγωνιζόμενους" βασιλείς των "απελευθερωμένων" και βεβαίως "χειραφετημένων" λαών τής μετεπαναστατικής εποχής.

Την ίδια τη Ρώμη τη "βραχυκύκλωσαν", καταστρέφοντας το Παπικό Κράτος και δημιουργώντας την ενιαία Ιταλία ...Την Ιταλία, που της "φόρτωσαν" τον χαφιέ Μουσολίνι, για να της δώσει τα εθνικά της χαρακτηριστικά ακόμα και με τη βία τού φασισμού ...Του Μουσολίνι, ο οποίος στην κυριολεξία διέλυσε τον ελληνισμό τής Magna Grecia ...Του Μουσολίνι, ο οποίος είναι πλέον γνωστό ότι υπήρξε πράκτορας των μυστικών υπηρεσιών τής προτεσταντικής Βρετανίας. Όλα αυτά, όπως αντιλαμβανόμαστε, έγιναν εξαιτίας τής προδοσίας των αστικών τάξεων των κρατών ...Των αστικών τάξεων, οι οποίες παρίσταναν τις "εθνικές", αλλά έπαιρναν "γραμμή" από ξένα κέντρα εξουσίας. Από τη στιγμή λοιπόν που οι Προτεστάντες κατόρθωσαν κι εξασφάλισαν τη συμμαχία των αστικών τάξεων στα καθολικά κράτη, ήταν εύκολο να τα ελέγξουν ...Οι αντιστάσεις στη Δύση ήταν ελάχιστες.

Έχοντας ρυθμίσει τα θέματα της Δύσης, μπορούσαν να εστιάσουν το ενδιαφέρον τους στην Ανατολή ...Στη δύσκολη και πολύ πιο επικίνδυνη για τα συμφέροντά τους Ανατολή. Οι πολύπειροι Ρωμιόι τής Ανατολής δεν ήταν εύκολο να παρασυρθούν σε παλιούς σχεδιασμούς, τους οποίους είχαν προ πολλού νικήσει. Απαιτούσε βία η αντιμετώπισή τους, γιατί εκτός των άλλων είχαν και ένα άλλο αρνητικό —για τους εχθρούς τους— χαρακτηριστικό ...Το χαρακτηριστικό τής ελληνοφωνίας σε έναν χώρο ενιαίο, ο οποίος ανά πάσα στιγμή μπορούσε ν' "αναστηθεί" ως διάδοχος της Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας και να "χτυπήσει" τον εθνικό σχεδιασμό τής Δύσης. Η ελληνοφωνία τους γι' αυτόν τον λόγο ήταν πρόβλημα για τους Προτεστάντες.

Αυτό, το οποίο για τη Δύση ήταν το υπέρτατο πνευματικό "κεφάλαιο", στην Ανατολή ήταν απλά μια γλώσσα ...Μια γλώσσα, όμως, η οποία καθιστούσε τους κατόχους της επικίνδυνους, εφόσον τους βαστούσε μόνιμα σε μια κοντινή "απόσταση" απ' όλη την αρχαία ελληνική γραμματεία ...Τη γραμματεία αυτή, η ο οποία στη Δύση φυλασσόταν ως το υπέρτατο κεφάλαιο των πλούσιων και ισχυρών της ...Τη γραμματεία αυτή, την οποία οι πιο σκληροί των Προτεσταντών, που ήταν οι Γερμανοί, αντιλαμβάνονταν ως την πιο πολύτιμη λεία τους ...Το κλεμμένο "κλειδί" για την παραμονή τους στην κορυφή τού κόσμου.

Αυτοί οι ελληνόφωνοι Ρωμιοί ήταν ένα τεράστιο πρόβλημα, το οποίο έπρεπε ν' αντιμετωπιστεί ...Ν' αντιμετωπιστεί με τρόπο βίαιο, εφόσον αυτοί ήταν διασκορπισμένοι σε μια τεράστια έκταση γύρω από την Ανατολική Μεσόγειο και τη Μαύρη Θάλασσα. Ήταν τεράστιο πρόβλημα, γιατί ήταν διασκορπισμένοι σε έναν χώρο, ο οποίος ανήκε σε μη "συμβατή" με τον ελληνορωμαϊκό σχεδιασμό θρησκεία και ως εκ τούτου δεν μπορούσαν αυτοί χωρίς βίαιη επέμβαση να διασπαστούν και να μοιραστούν σε κρατικούς "κλώνους" ελληνοβαρβαρικού χριστιανικού τύπου, όπως έγινε στην Καθολική Ευρώπη. Έπρεπε πρώτα να αποκολληθούν από τους μουσουλμανικούς χώρους και μετά να ακολουθηθούν οι γνωστές πρακτικές ...Πρακτικές, οι οποίες θα ήταν διαφορετικές για τους ελληνόφωνους χριστιανούς και διαφορετικές για τους μουσουλμάνους.

Για όσο διάστημα λοιπόν οι Ρωμιοί "κρύβονταν" πίσω από το οθωμανικό σύστημα, ήταν επικίνδυνοι. Για όσο διάστημα "ανακατεύονταν" με τους μουσουλμάνους και αυτοί τους αντιμετώπιζαν με συμπάθεια —λόγω του Κορανίου και της ιστορίας τους—, ήταν επικίνδυνοι ...Άκρως επικίνδυνοι, γιατί θεωρούσαν τους εαυτούς τους Ρωμαίους και —λόγω γλώσσας— ήταν αυτοί, οι οποίοι ανάμεσα σε όλους τους άλλους λαούς —με τους οποίους συνυπήρχαν— υπερείχαν σε θέματα πνευματικά και επιστημονικά. Την πατρίδα τους τη θεωρούσαν ως αυθεντική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία και την ονόμαζαν Ρωμανία. Αυτή η Ρωμανία ήταν που είχε κατακτηθεί από τους Οθωμανούς με βάση τη λογική των Ρωμαίων και αυτή έπρεπε σε κάποια στιγμή να ανασυσταθεί ...Ο απόλυτος εφιάλτης ολόκληρης της Δύσης και όχι μόνον των Προτεσταντών.

Για την εξουδετέρωση λοιπόν αυτών των Ρωμαίων οι Προτεστάντες συνεργάστηκαν στο τέλος με τους κομμουνιστές τής Μόσχας και τους Τούρκους τού Κεμάλ ...Συνεργάστηκαν με τα δικά τους "δημιουργήματα" ...Τους παρέσυραν σε έναν "βάλτο", όπου τα δικά τους "βουβάλια" θα συγκρούονταν, και οι Ρωμιοί τής Ανατολής θα είχαν την τύχη των "βατράχων".

Όμως, για να φτάσουμε στην εφαρμογή αυτών των βίαιων πολιτικών, θα πρέπει να υπάρχει μια προηγούμενη προεργασία. Θα πρέπει να έχουν προετοιμαστεί τα πράγματα ανάλογα, ώστε στην τελική ευθεία να δώσουν τα επιθυμητά αποτελέσματα. Όλα αυτά τα οποία περιγράφουμε έχουν ένα μεγάλο "βάθος" χρόνου στην εξέλιξή τους, γιατί τίποτε στην ιστορία δεν γίνεται αυτόματα ή απλά μέσα σε μια στιγμή. Πολύ πριν κατορθώσουν οι Προτεστάντες να φτάσουν σε αυτό το οποίο περιγράψαμε ως "τελική φάση του "ρωμαϊκού" ζητήματος", ώστε να μπορούν να "χτυπήσουν" αυτούς τους πανίσχυρους παράγοντες της Ανατολής, έπρεπε επί πολλά χρόνια να τους εξασθενούν ...και βέβαια αυτό και έκαναν.

Επί χρόνια τους "χτυπούσαν" ύπουλα, προκειμένου σε κάποια στιγμή να τους φέρουν σε απόσταση "βολής". Στην πραγματικότητα οι Προτεστάντες του γερμανικού κόσμου είχαν ξεκινήσει, αιώνες πριν την περίφημη Μικρασιατική Καταστροφή, τα "χτυπήματα" εναντίον των ελληνόφωνων Ρωμιών ...Υπουλα χτυπήματα, τα οποία είχαν ως στόχο να τους απομονώσουν και βέβαια να κάνουν ζημιά σε ζωτικές τους "λειτουργίες". Δεν είναι παράξενο λοιπόν που την υπέροχη ελληνική γλώσσα οι Αγγλοσάξονες την παρουσίασαν ως συνώνυμο του δυσνόητου και ακαταλαβίστικου λόγου. Τη γλώσσα αυτή, δηλαδή, την οποία ύμνησαν όλοι οι λατίνοι ρήτορες και φιλόσοφοι, οι Γερμανοί την εμφάνισαν σαν μια κακόηχη "ανωμαλία", η οποία προκαλούσε απωθητικά συναισθήματα.

"That's Greek to me...", έλεγε ο αγγλοσαξονικός κόσμος, όταν ήθελε να δώσει έμφαση στο ακαταλαβίστικο μιας σκέψης ή μιας άποψης. "That's Greek to me...", έλεγε ο αγγλοσαξονικός κόσμος και εννοούσε μην ασχολείσαι με αυτό, όπως δεν έπρεπε να ασχολείσαι και με την ελληνική γλώσσα. Η γλώσσα αυτή θα ήταν μόνον για τους ειδικούς των "μυστηρίων" και των "ακαταλαβίστικων". Όλα αυτά δεν ήταν τυχαία. Όπως δεν ήταν τυχαίο αυτό, το οποίο σήμερα, για παράδειγμα, αποδίδεται στον Κίσινγκερ και αφορά τη ελληνική γλώσσα —ως το μυστικό που δίνει δύναμη στους Έλληνες—. Αυτό στην πραγματικότητα ήταν ένα γερμανικό "αξίωμα". Οι Γερμανοί επί αιώνες προσπαθούν να κάνουν ζημιά στους ελληνόφωνους και εξαιτίας αυτού του στόχου τους χτυπούν ύπουλα στη γλώσσα.

Τέτοιο ύπουλο χτύπημα ήταν, για παράδειγμα, αυτό του Έρασμου ...Ο γελοίος ο Έρασμος, ένας άνω του Ρήνου "Γερμανός", ο οποίος σε μια ζωντανή γλώσσα —όπως η ελληνική— "κατόρθωσε" κι ανακάλυψε τον "νεκρό" πρόγονό της, που οι συνεχιστές του αγνόησαν ...Ο Ιούλιος Καίσαρας, ο Αδριανός ή ο Κικέρωνας είχαν μάθει με τον λάθος τρόπο τα ελληνικά και ο μόνος που το κατάλαβε μετά από δέκα και πλέον αιώνες ήταν ο караγκιόζης ο Έρασμος. Στην πραγματικότητα αυτό ήταν άλλο ένα από τα

βρόμικα κόλπα των Γερμανών εναντίον τού ελληνισμού ...Για το "μεροκάματό" τους αγωνιούσαν τα κουτορνίθια. Με τον τρόπο αυτόν προσπαθούσαν να μειώσουν την αξία και βέβαια την επιρροή των ελληνόφωνων Ρωμιών στη Δύση ...Των μισητών ελληνόφωνων Ρωμιών, οι οποίοι μετά την πτώση τής Πόλης άρχισαν να κατακλύζουν τη Δύση και να διεκδικούν "φιλέτα" απασχόλησης σε Πανεπιστήμια και πνευματικά ιδρύματα, τα οποία οι ημιμαθείς Γερμανοί Προτεστάντες τα αντιλαμβάνονταν σαν "κτήματά" τους.

Οι πηγές δείχνουν ότι πολλοί Προτεστάντες λόγιοι της Δυτικής Ευρώπης έτειναν να θεωρούν τους Ορθόδοξους Έλληνες λογίους τής διασποράς αμόρφωτους, δεισιδαίμονες και "αμαθείς" —παρά την αναμφισβήτητη επιστημονική τους κατάρτιση—, διότι δήθεν δεν διέσωσαν την "αληθή προφορά" (pronuntiatio recta) της κλασικής γλώσσας ...Πολύ "δεισιδαίμονες" συγκεκριμένα, αν —εκτός από τα "δαιμονικά" ελληνικά που μιλούσαν— τολμούσαν συν τοις άλλοις και γελούσαν, "προσβάλλοντας" τη "σοβαρότητα" της επιστήμης ...Δεισιδαίμονες σαν κι αυτούς οι οποίοι δηλητηριάζονταν στο γλαφυρό "Όνομα του Ρόδου". Όλα αυτά με τη "δικαιολογία" ότι τους επηρέασε η οθωμανική υποδούλωση. Προφανώς η υποδούλωση σήμαινε γι' αυτούς ένα πολύ ιδιόμορφο "αλτσχάιμερ", εφόσον οι Έλληνες "ξέχασαν" μόνον την προφορά τής γλώσσας τους και όχι την ίδια τη γλώσσα.

Το γεγονός ότι η ελληνική γραμματεία και γλώσσα όλους αυτούς τους αιώνες καλλιεργούνταν συστηματικά και χωρίς κανένα "κενό", όχι μόνον στην Ορθόδοξη Νέα Ρώμη αλλά και στην Καθολική Ρώμη, δεν τους πτούσε. Γνώριζαν τη δύναμη του ψεύδους και είχαν τη δύναμη από ένα σημείο κι έπειτα να επιβάλουν την άποψή τους ακόμα κι αν αυτή ήταν απολύτως αντιεπιστημονική. Όταν με τη συνενοχή των προδοτών αστών "ταΐξεις" οργανωμένα —μέσα από τα εθνικά συστήματα μαζικής εκπαίδευσης— τον κόσμο με Γαλλική "Επανάσταση", εύκολα τους πείθεις και για την άποψή σου για την ελληνική γνώση. Αυτοί επέβαλαν στην εποχή τής παντοδυναμίας του γερμανισμού και τη γελοία προφορά των γελοίων συμφεροντολόγων. Και πώς θα μπορούσαν άλλωστε να μην κάνουν κάτι τέτοιο, εφόσον ήθελαν να εμφανιστούν στην "κορυφή" τού Κόσμου χωρίς κανένα δικό τους δημιούργημα.

Αρέσκονταν οι σκληρότεροι των Προτεστάντων Γερμανοί να παρουσιάζονται σαν "πρωτοπόροι" τού ανθρωπίνου πνεύματος τη στιγμή που δεν είχαν να επιδείξουν ΚΑΝΕΝΑ απολύτως πνευματικό δημιούργημα ...**ΑΠΟΛΥΤΩΣ ΚΑΝΕΝΑ** ...Με κλοπιμαία ήθελαν να εμφανιστούν σαν "πλούσιοι" ...Σαν "ειδικοί" στην ανάλυση και επεξεργασία τής πνευματικής "παραγωγής" κάποιων άλλων ...και κυρίως των Ελλήνων ...Τα συνηθισμένα για τους Προτεστάντες. Όπως καμαρώνουν για τα διάσημα μουσεία τους, ενώ αυτά είναι στην πραγματικότητα αποθήκες κλεπταποδόχων, έτσι "νεκροί" δημιουργικά ήταν και οι Προτεστάντες "σοφοί", οι οποίοι παρίσταναν τις ζωντανές "αποθήκες" γνώσεων. Δεν είχαν άλλη επιλογή οι Γερμανοί. Τα λίγα πράγματα που φέλλιζαν κάποιοι Γερμανοί και είχαν αξία να τα ακούσει κάποιος, ήταν ελληνικής προέλευσης.

Άλλωστε, ακόμα και η γλώσσα τους ήταν αντιγραφή τής ελληνικής γλώσσας ...Δεν ξεφεύγει από τη χριστιανική "φάμπρικα" των λατινογενών γλωσσών ...Μια ακόμα ανθρωπίνη "λαλιά", η οποία εμφανίζεται σαν ολοκληρωμένο και "καλλιεργημένο" πνευματικό κεφάλαιο, μόνο και μόνο επειδή στο σύνολό της αποτελεί μια απλή αντιγραφή τής ελληνικής γλωσσικής

δομής. Ό,τι δηλαδή δίνει στη γερμανική "λαλιά" μορφή πνευματικού έργου, είναι ελληνικό. Οι Γερμανοί έβαλαν τα "γρυλίσματα" και όλη η γραμματική και το συντακτικό τής γλώσσας τους είναι ελληνικό. Χρησιμοποίησαν δηλαδή ό,τι καλύτερο υπήρχε για τη δόμηση της γλώσσας τους και στην κυριολεξία δεν υπάρχει ούτε ένα αξιοθαύμαστο ανθρώπινο έργο που να έχει αποτυπωθεί μέσω αυτής ...Μια απλή μετάφραση της Καινής Διαθήκης είναι το μεγαλύτερο πνευματικό "επίτευγμα" που έχει αποτυπώσει η γερμανική ως γλώσσα. Προσπαθούν απεγνωσμένα να "ανεβάσουν" τον κακόμοιρο τον Γκαίτε στο ομηρικό "επίπεδο", αλλά μάταια ...Ούτε καν "προπόνηση" σε αθλητικό "στίβο" ...Σαν να βλέπεις τον συνονόματό του, τον "λυκομονοπάτι" Σόιμπλε, να φοράει τον καλύτερο αθλητικό εξοπλισμό στον κόσμο, γνωρίζοντας ότι δεν μπορεί να κουνηθεί από το καρότσι του.

Αυτήν την ψυχολογία του "ανάπηρου" με τον άρτιο ελληνικό αθλητικό "εξοπλισμό" έχουν πάντα οι Γερμανοί. Αναλώθηκαν πνευματικά — μέσω της αντιγραφής— να δημιουργήσουν μια άρτια γλώσσα και στο μεταξύ δεν έχουν δημιουργήσει ούτε ένα πνευματικό έργο άξιο λόγου, το οποίο να αποτυπώνεται σε αυτήν και άρα να της δίνει αξία. Παρασύρθηκαν από τα απαρέμφατα και τα γερούνδια και ξέχασαν ότι την ελληνική γλώσσα την έκανε σημαντική η γνώση, η οποία ήταν αποτυπωμένη πάνω της. Εξάντλησαν σε βαθμό "αναπηρίας" την ευφυΐα τους στον στόχο να δημιουργήσουν τα τέλεια αθλητικά "παπούτσια" και ξέχασαν ότι αυτά έχουν αξία για να "τρέχεις", και όχι για να τα "βλέπεις".

Γι' αυτόν τον λόγο όλη τους η πολεμική στρεφόταν πάντα στη γλώσσα των Ελλήνων ...Οι "ανάπηροι" νόμιζαν ότι θα κάνουν κακό στους "δρομείς", αν τους κατέστρεφαν τα "παπούτσια". Θέλοντας να περιορίσουν τη γλωσσική υπεροχή που εξασφάλιζε η ελληνική γλώσσα, προσπαθούσαν να τη στερήσουν από τους Έλληνες, για να περιορίσουν ταυτόχρονα και την πνευματική τους υπεροχή. Νόμιζαν ότι με τον συνωμοτικό αυτόν τρόπο θα μπορούσε ο γερμανικός κόσμος να πάρει τη θέση του ελληνισμού μέσα στη χριστιανική αυτοκρατορία. Νόμιζαν ότι με τον τρόπο αυτόν θα κληρονομούσαν την ίδια τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία. Έχοντας οικειοποιηθεί απολύτως τη "λειτουργία" τής ελληνικής γλώσσας, προωθούσαν τη γερμανική γλώσσα με την αγωνία αυτού που προωθεί προϊόντα "μαϊμούδες", την ίδια ώρα που στην αγορά υπάρχει κι αυτός ο οποίος διαθέτει το αυθεντικό προϊόν.

Είναι προφανές ότι θα αισθάνονταν ευτυχείς αν η ελληνική γλώσσα κατέληγε να είναι μια "νεκρή" γλώσσα, ή οποία, όπως και η λατινική, θα έδινε μεροκάματα μόνον σε ακαδημαϊκούς,

αλλά —δυστυχώς γι' αυτούς— οι ιδιοκτήτες της εξακολουθούσαν να παραμένουν ζωντανοί. Ποιος μπορεί να ξεχάσει την "ηδονή" ενός Γερμανού βουλευτή, ο οποίος πρόσφατα μας ανακοίνωνε ότι ..."η Ευρώπη "μιλάει" πλέον γερμανικά"; Γι' αυτόν τον λόγο φρόντιζαν συστηματικά να χτυπήσουν όπου μπορούσαν την ελληνομάθεια με στόχο να στερήσουν από τους Έλληνες την άρτια γνώση τής λειτουργίας τής γλώσσας τους. Ας ψάξει κάποιος να βρει ποιοι ήταν οι "Έλληνες" πολιτικοί, οι οποίοι πρέσβευαν τον άκρατο δημοτικισμό στα χρόνια τής "απελευθέρωσης" και θα διαπιστώσει πως ΟΛΟΙ τους ήταν ελεγχόμενοι από τους Προτεστάντες. Ας ψάξει να βρει ποιοι πολέμησαν τη γλώσσα στα σχολεία —για να μην "κουράζονται" οι μαθητές— και θα βρει τους ίδιους ανθρώπους που έχουμε συναντήσει στην ιστορία ως δωσίλογους. Όλοι αυτοί λειτουργούσαν υπό την καθοδήγηση και τις εντολές των Προτεστάντων.

Όμως, δεν ενοχλούσε τους αγροίκους Γερμανούς μόνον η ελληνική γλώσσα των Ρωμιών ...Τους ενοχλούσε και ο κοσμοπολιτισμός τους. Αυτόν τον κοσμοπολιτισμό τον θεωρούσαν ακόμα πιο επικίνδυνο, εφόσον ήταν δεδομένο ότι θα απειλούσε τα συμφέροντά τους, όταν αυτά θα αναπτύσσονταν στους χώρους όπου κινούνταν οι ενοχλητικοί Ρωμιοί τής Ανατολής ...Τους ενοχλούσε η σχέση τους με την ίδια τη Ρώμη και ό,τι αυτή συνεπάγεται ιστορικά, πολιτικά, οικονομικά και πολιτισμικά. Από τη στιγμή που τα συμφέροντά τους τούς επέβαλαν να βάλουν "χέρι" στη Μέση Ανατολή ή την Αίγυπτο και τη Μικρά Ασία, ευνόητο είναι πως δεν τους ήθελαν "απέναντι". Δεν ήθελαν "απέναντί" τους ανθρώπους, οι οποίοι αντιλαμβάνονταν ολόκληρη αυτήν την κολοσσιαία περιοχή ως πατρίδα τους και άρα ως ζωτικό τους χώρο. Στα χρόνια που αναπτυσσόταν η βιομηχανική παραγωγή, δεν ήθελαν τους Ρωμιούς να έχουν και το πλεονέκτημα του πετρελαίου τής Μέσης Ανατολής.

Αυτοί σχεδίασαν και μεθόδευσαν το "ξήλωμα" των ελληνόφωνων Ρωμιών από τον ιστορικό εκείνο χώρο, τον οποίο εκείνοι αντιλαμβάνονταν ως πατρίδα τους και ήταν τα εδάφη τής παλαιάς Ανατολικής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας ...Της Ρωμανίας των Ρωμιών. Από αυτήν τη Ρωμανία αποφάσισαν να τους διώξουν και να τους "στριμώξουν" σε ένα μικρό της "άκρο" ...στον ιστορικό χώρο που γέννησε τον ελληνισμό. Οι Προτεστάντες "ξήλωσαν" τους

Μικρασιάτες, τους Πόντιους, τους Αιγυπτίωτες ή τους Σύριους Ρωμιούς από τις εστίες τους. Οι ίδιοι αυτοπροσώπως —αν σκεφτεί κάποιος ότι Γερμανοί στρατηγοί σαν τον Λίμαν Φον Σάντερς— είχαν αναλάβει όλη την επιχείρηση της ελληνικής γενοκτονίας. Εκεί έβγαλαν και όλα τα μίσση και τα κόμπλεξ τους.

Στόχος τους ήταν να συγκεντρώσουν όλους εκείνους τους Ρωμαίους —οι οποίοι επέμεναν να ταυτίζονται με την ελληνοφωνία τους— σε ένα μικρό κράτος, ώστε να τους "κόψουν" τον κοσμοπολιτισμό και την άνεση να "κινούνται" αλλά και να διακρίνονται ανάμεσα σε διαφορετικούς πληθυσμούς. Στόχος τους ήταν να τους μετατρέψουν σε συμβατικούς πολίτες ενός φτωχού εθνικού κράτους, ώστε να "ξεχάσουν" το αυτοκρατορικό τους παρελθόν. Το κύριο "βήμα" γι' αυτήν τη "λήθη" ήταν η αποκοπή τους από το ρωμαϊκό κεφάλαιο, το οποίο οι Γερμανοί θεωρούσαν πλέον δική τους λεία. Εξαιτίας αυτού του στόχου προσπάθησαν να διαγράψουν στην κυριολεξία από το "μυαλό" των Ρωμαίων την ίδια τη Ρώμη ...Τη σχέση τους με τη Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία.

Προσπάθησαν να δημιουργήσουν σύγχυση ανάμεσα στην έννοια "Έλληνας" και "Ρωμαίος", αποδίδοντας στους Ρωμαίους την έννοια Έλληνας, ώστε να κρατήσουν για λογαριασμό τους την έννοια Ρωμαίος. Όλα αυτά ήταν εκ του πονηρού, εφόσον όλες αυτές οι έννοιες είχαν ξεκαθαριστεί αιώνες πριν —και από την αρχή τής δημιουργίας τής Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας— από τους ίδιους τους αυτοκράτορες. Η έννοια "Έλληνας" συνδεόταν με την πολιτισμική επιλογή ενός ανθρώπου, ενώ η έννοια του "Ρωμαίου" συνδεόταν με την ιδιότητα του πολίτη τής αυτοκρατορίας. Οι αυτοκράτορες της Ρώμης ήταν Έλληνες πολιτισμικά και Ρωμαίοι πολιτικά και το ίδιο συνέβαινε και με τους πολίτες ολόκληρης της αυτοκρατορίας.

Αυτό προφανώς ενοχλούσε τους βάρβαρους Γερμανούς και εκεί "χτύπησαν", γιατί γνώριζαν τα ένστικτα των ελληνόφωνων Ρωμαίων. Γνώριζαν ότι οι περισσότεροι απ' αυτούς θα επέλεγαν να υπερασπιστούν το πνευματικό περιεχόμενο της ύπαρξής τους και όχι το πολιτικό. Τότε οι Γερμανοί "θυμήθηκαν" ότι οι Ρωμαίοι τής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας δεν ήταν τέτοιοι, αλλά ήταν Έλληνες. Μέχρι και πως ήταν Αργίοι "θυμήθηκαν" ...Τότε "θυμήθηκαν" ότι η Νέα Ρώμη στην πραγματικότητα ήταν το αρχαίο Βυζάντιο. Ένας караγκιόζης Γερμανός λογιστής κάποιου τραπεζίτη ονόματι Βολφ (λύκος) ήταν ο "εφευρέτης" της έννοιας της "Βυζαντινής Αυτοκρατορίας". Γιατί τον αποκαλούμε караγκιόζη και γιατί μιλάμε για "εφεύρεση"; ...Γιατί Βυζαντινή Αυτοκρατορία δεν υπήρξε ποτέ και για κανέναν. Υπήρξε μόνον Ανατολική Ρωμαϊκή Αυτοκρατορία με πρωτεύουσα τη Νέα Ρώμη ή Βασιλεύουσα Πόλη ή απλώς Πόλη ...Ούτε καν Κωνσταντινούπολη, εφόσον οι Ρωμαίοι δεν καταδέχονταν να "αποδώσουν" τη Μεγάλη Πόλη τους σε έναν απλό άνθρωπο, έστω κι αν αυτός ήταν ο Κωνσταντίνος. Πατρίδα αυτών των κατακτημένων Ρωμαίων ήταν η Ρωμανία.

Ακριβώς, για να "βραχυκυκλώσουν" όλη την ιστορία τού χώρου, οι Γερμανοί έκαναν ιστορικές αυθαιρεσίες, οι οποίες συνεχίζονται ακόμα και σήμερα. Εκ του πονηρού, δηλαδή, έδωσαν στον απελευθερωμένο από τους Οθωμανούς ρωμαϊκό χώρο το όνομα "Ελλάδα". Γιατί το έκαναν αυτό; ...Για να αποκόψουν τους Ρωμαίους από τη ρωμαϊκή κληρονομιά τους. Την ίδια ώρα "ψίχουλα" αυτής της "κληρονομιάς" τα μοίραζαν με λάθος τρόπο, για να την ακυρώσουν. Για να μην "αιωρείται", για παράδειγμα, απειλητικά η έννοια της "ιδεατής" Ρωμανίας, τη χάρισαν στους Δάκες. Στους ελληνόφωνους Ρωμαίους δεν αναγνώρισαν τη Ρωμανία και τη χάρισαν στους Δάκες, οι οποίοι ήταν οι κατακτημένοι βάρβαροι των Ρωμαίων.

Με τον ίδιο ακριβώς τρόπο και για τον ίδιο λόγο οι ίδιοι άνθρωποι παίζουν σήμερα και με την έννοια "Μακεδονία". Αφού κατά τη γνώμη τους κατόρθωσαν κι απέκοψαν τους Έλληνες από τη ρωμαϊκή τους κληρονομιά, τώρα θέλουν να τους αποκόψουν και από την αντίστοιχη

μακεδονική. Αφού κατόρθωσαν να διαγράψουν από το μυαλό τους την ελληνιστική Ρώμη και τους Έλληνες αυτοκράτορες της, θέλουν να διαγράψουν και τον ιδρυτή τής αυτοκρατορίας Αλέξανδρο ...Όλα με τη σωστή σειρά ...Πρώτα τη χρονικά "κοντινή" Ρωμανία και μετά την πιο "μακρινή" Μακεδονία. Ας ψάξει κάποιος να βρει ποιοι είναι αυτοί, οι οποίοι μεθοδεύουν σήμερα το λεγόμενο "Μακεδονικό" Ζήτημα ...Είναι αυτοί, οι οποίοι μισούν τους Ρωμιούς ...Οι Γερμανοί και οι Εβραίοι ...Σκουπίδια σαν τη Μέρκελ και τον Νίμιτς.

Σε λίγο καιρό —και εντός της τερατώδους Ε.Ε.— δεν θα τους αναγνωρίζουν —με βάση τα γνωστά "εράσματα" ή "φαλμεριανά" επιχειρήματα— ούτε και την ελληνική καταγωγή ή την αυθεντικότητα της γλώσσας τους ...Πολύ σύντομα, αν σκεφτεί κάποιος πως ήδη πιέζουν να δοθούν δικαιώματα ελληνικής ιθαγένειας στα εκατομμύρια των λαθρομεταναστών με τα οποία οι ίδιοι "πνίγουν" τη μικρή Ελλάδα ...Πολύ σύντομα, αν σκεφτεί κάποιος πως ήδη πιέζουν να "αναγνωριστεί" ως ξεχωριστή η λεγόμενη "μακεδονική" γλώσσα. Αν τα καταφέρουν όλα αυτά, θα έχει συντελεστεί η απόλυτη γενοκτονία όλων των αιώνων. Στην κυριολεξία θα "εξαφανίσουν" έναν ολόκληρο λαό από τον παγκόσμιο χάρτη. Θα τον "εξαφανίσουν" στο πνευματικό επίπεδο, που για έναν λαό με την ελληνική ιστορία των Ρωμιών αυτό μπορεί να είναι χειρότερο από τον θάνατο και το οποίο δεν είχαν κατορθώσει να επιτύχουν ούτε οι Οθωμανοί σε τετρακόσια χρόνια κατοχής.

Όμως, σε αυτό το έγκλημα δεν είναι μόνοι τους ...Δεν θα μπορούσαν να το επιτύχουν μόνοι τους ...Αυτό απαιτεί εσωτερική προδοσία. Οι Ρωμιοί δεν έπαθαν ξαφνικά "αλτσχάιμερ", για να εξυπηρετήσουν τους Γερμανούς. Ας ψάξει λοιπόν κάποιος να βρει και ποιοι "Έλληνες" ήταν αυτοί, οι οποίοι πρόδωσαν τους Έλληνες ...Αυτοί, οι οποίοι δεν αντιλαμβάνονται τους εαυτούς τους ως Ρωμιούς, γιατί δεν είναι "ραγιάδες" ...Αυτοί, οι οποίοι αντιλαμβάνονται τους "τριχωτούς" Έλληνες σαν τουρκόσπορους, που δεν έχουν σχέση με τον κλασικό ελληνισμό ...Αυτοί, οι οποίοι έχουν τη "μεγαλοψυχία" να χαρίσουν τη "Μακεδονία" στους Σλάβους ...Αυτοί, οι οποίοι προτίμησαν τη δημοτική, για να "ξεκουράσουν" τους μαθητές ...Αυτοί, οι οποίοι με άνεση "κατάπιαν" και επέβαλαν στη σχολική διδασκαλία τη γερμανικής εμπνεύσεως "βυζαντινή" ηλιθιότητα...

...Και πάλι θα ανακαλύψει κάποιος τους "εκλεκτούς" των Προτεσταντών στην Ελλάδα ...Το προτεσταντικό Παλάτι των Γερμανών κρετινών, το οποίο τοποθέτησαν για να παριστάνει τον "τοποτηρητή" τους και βέβαια τους επαγγελματίες "δημοκράτες", οι οποίοι κυβερνάνε μονοπωλιακά και "ελέω προτεσταντών" τη χώρα ...Τους "λάτρεις" της Γαλλικής "Επανάστασης" και οπαδούς τής άποψης ότι ο κοινός θνητός Αλέξανδρος υπήρξε σφαγέας των λαών ...Τους ιδρυτές και τους απόφοιτους των προτεσταντικών Κολεγίων τής Ελλάδας ...Αυτούς, οι οποίοι προκάλεσαν τη Μικρασιατική Καταστροφή, παρασέρνοντας τους Ρωμιούς σε εθνικιστικές πρακτικές που δεν τους αφορούσαν ...Αυτούς, οι οποίοι προκάλεσαν την καταστροφή των Ποντίων τής Ρωσίας με την εγκληματική εκστρατεία στην Ουκρανία ...Αυτούς, οι οποίοι λίγα χρόνια μετά έγιναν οι δωσίλογοι της ναζιστικής Κατοχής ...Αυτούς, οι οποίοι σήμερα μας ξαναπρόδωσαν στους Γερμανούς και στους Εβραίους ...Καραμανλήδες, Παπανδρέου, Σαμαράδες, Παπαδήμοι, Μητσοτάκηδες κλπ...

...Μαζί μ' αυτούς και τα "δεκανίκια" τους, οι οποίοι είναι οι σταλινικοί κομμουνιστές. Δεν είναι τυχαίο, λοιπόν, που σήμερα —στην εποχή των "προσπαιτούμενων" των Προτεσταντών

και των Εβραίων δανειστών— καταργείται από τη διδασκαλία το μάθημα των αρχαίων ελληνικών και προωθείται από την πρώτη δημοτικού το μάθημα της αγγλικής γλώσσας ...Δεν είναι τυχαίο που στην "πρώτη φορά "Αριστερά"" οι σταλινικοί προσπαθούν με ζήλο να εξυπηρετήσουν όλες τις προτεσταντικές απαιτήσεις; ...Από τα δικαιώματα στους μετανάστες μέχρι το "Μακεδονικό" Ζήτημα και την ελληνική παιδεία ...Ξεπουλιούνται όλα από τους προδότες των Ελλήνων και χαφιέδες των Προτεσταντών.

Η "λογιστική" της ιστορίας και το "μυστήριο" των εξαφανισμένων Ρωμιών.

Βλέποντας κάποιος επιφανειακά τα πράγματα, θα έλεγε ότι οι Προτεστάντες τα κατάφεραν άριστα. Με τη μετατροπή των τρομερών ελληνόφωνων "Ρωμιών" σε εθνικούς Έλληνες χριστιανούς εβραϊκού τύπου ολοκλήρωσαν τον σχεδιασμό. Νίκησαν τους εχθρούς τους στη Χριστιανική Αυτοκρατορία και την έλεγξαν απολύτως. Τίποτε στην Ελλάδα του αμιγώς ελληνόφωνου πληθυσμού δεν φαίνεται πλέον ικανό να τους απειλήσει. Οι πρώην Ρωμιοί δείχνουν να είναι ένας λαός φοβισμένος και υποταγμένος στους Προτεστάντες ...Σκουπίδια τύπου Μέρκελ, Σόιμπλε ή Τόμσεν όποτε θέλουν τον "μαλώνουν" ή τον "προσβάλουν", χωρίς να το σκέφτονται δεύτερη φορά.

Σήμερα, που οι Ρωμιοί είναι καθηλωμένοι στην απόλυτη αδυναμία, φαίνεται σχεδόν αστείος ο πόθος κάποιων απ' αυτούς για την Πόλη. Βλέπουν τη Νέα Ρώμη με την εθνική τους "ματιά" και πλέον δεν τους αφορά. Ακόμα και το μέγεθός της τους τρομάζει. Φαντάζει πλέον κακόγουστο αστείο το γνωστό "Πάλι με χρόνια με καιρούς πάλι δικά μας θα 'ναι". Πιο ρεαλιστικό έχει γίνει για τους σημερινούς Έλληνες να περιμένουν τον Μπάτμαν ή τον Σούπερμαν να τους σώσει, παρά να εμφανιστεί ο "Μαρμαρωμένος Βασιλιάς". Αυτά, δηλαδή, τα οποία για τους Ρωμιούς αποτελούσαν ιερά και όσια, φυλαγμένα μέσα στις ψυχές τους, για τους σύγχρονους Έλληνες είναι λαϊκή παράδοση αξίας ανέκδοτου.

Είναι όμως τα πράγματα έτσι όπως φαίνονται; Εδώ πρέπει να προσέξει ο αναγνώστης, γιατί αυτό το οποίο θα πούμε είναι λίγο περίεργο και βέβαια πρωτάκουστο. Μιλάμε για τις σκληρές και βέβαια επιτυχείς διώξεις των ελληνόφωνων Ρωμιών από τους Προτεστάντες και αυτό δεν είναι πρωτάκουστο. Πολλοί Έλληνες γνωρίζουν —και κατά καιρούς έχουν καταγγείλει— τον ρόλο των Προτεσταντών στις εθνικές μας καταστροφές. Γνωρίζουν τον ρόλο τους στους διωγμούς σε όλα τα μήκη και τα πλάτη τής Ανατολικής Μεσογείου από την Κάτω Ιταλία έως τη Μικρά Ασία και ακόμα πιο πέρα. Το πρωτάκουστο, το οποίο θα πούμε εδώ, είναι άλλο. Το πρωτάκουστο είναι ότι η "λογιστική" τής ιστορίας δείχνει πως υπάρχουν σκοτεινά σημεία σε αυτόν τον σχεδιασμό ...Στην κυριολεξία μιλάμε για "μαύρες τρύπες".

Τι θέλουμε να πούμε; ...Ότι σε αυτήν την αναμφισβήτητη "επιτυχία" των Προτεσταντών υπάρχουν κάποια πράγματα, τα οποία δεν δικαιολογούνται από τα αριθμητικά δεδομένα ...Πράγματα, τα οποία για κάποιον που έχει γνώσεις είναι αποκαλυπτικά και φέρνουν στην

επιφάνεια καταστάσεις πολύ ύποπτες και μυστήριες ...Καταστάσεις, οι οποίες, αν αποκαλυφθούν, μπορούν να αλλάξουν τα δεδομένα και ν' ανατρέψουν κι αυτόν ακόμα τον σχεδιασμό. Για παράδειγμα, οι αριθμοί των ελληνόφωνων πληθυσμών που υπήρχαν στην Ανατολική Μεσόγειο στα τέλη του δέκατου ένατου αιώνα δεν συμφωνούν με τις καταστροφές που υπέστη ο ελληνισμός και οδήγησαν στην ελλαδική "συρρίκνωση". Η "συρρίκνωση", δηλαδή, των μικρών ελληνόφωνων πληθυσμών εντός της Ελλάδας δεν έχει καμία λογική σχέση με την τεράστια ελληνοφωνία πέριξ τής Μεσογείου στο επίπεδο των αριθμών.

Οι ελληνόφωνοι πληθυσμοί τής Ανατολικής Μεσογείου αποτελούσαν μεγάλο ποσοστό επί του συνολικού πληθυσμού της. Πού πήγαν όλοι εκείνοι οι πληθυσμοί; Τι απέγιναν όλοι εκείνοι οι ελληνόφωνοι, εφόσον αποδεδειγμένα δεν αναζήτησαν καταφύγιο στην Ελλάδα; Αυτοί, για παράδειγμα, οι οποίοι "μετακινήθηκαν" από τη Μικρά Ασία στην Ελλάδα, δεν έχουν σχέση ως πληθυσμός με αυτούς οι οποίοι υπήρχαν εκεί προ της καταστροφής. Αν ψάξει να δει κάποιος τις επίσημες απογραφές των πληθυσμών τής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας, θα δει ότι οι αριθμοί δεν συμφωνούν στα μεγέθη.

Πώς είναι δυνατόν από ολόκληρη τη Μικρά Ασία οι ελληνόφωνοι που επέστρεψαν στην Ελλάδα να είναι λιγότεροι από αυτούς που έφυγαν μόνο από τον τουρκικό Πόντο; Τα ανάλογα περιέργα συμβαίνουν και με αυτούς, οι οποίοι "μετακινήθηκαν" από τη Μέση Ανατολή ή την Αίγυπτο. Στην Ιταλία τα πράγματα είναι ακόμα πιο περίεργα. Εκεί "εξαφανίστηκαν" σχεδόν όλοι, χωρίς να μετακινηθεί ούτε ένας ελληνόφωνος. Τι συνέβη πραγματικά με τους ελληνόφωνους Ρωμιούς; Τι έγινε κι εξαφανίστηκαν από το σύνολο της Ανατολικής Μεσογείου τόσοι "πολλοί", για να φτάσουν τόσοι "λίγοι" στην Ελλάδα;

Αυτό, το οποίο συνέβη, ήταν το εξής πρωτοφανές. Υπήρξε γενοκτονία, αλλά αυτή η γενοκτονία ήταν πρωτίστως πνευματική. Η ελληνοφωνία ήταν αυτή, η οποία πραγματικά καταδιώχθηκε —με στόχο να περιοριστεί— και δεν εξοντώθηκαν οι ελληνόφωνοι πληθυσμοί. Οι Προτεστάντες και οι συνεργάτες τους δεν "κυνηγούσαν" τους ελληνόφωνους ως άτομα ..."Κυνηγούσαν" την ελληνοφωνία. Ποια η διαφορά; ...Η διαφορά είναι τεράστια και είναι η εξής: Όταν κυνηγάς την ελληνοφωνία, μπορεί ο ελληνόφωνος να την "ανταλλάξει" ή να την "πουλήσει" και να πάψει να βρίσκεται στο στόχαστρό σου. Ας ψάξει κάποιος να δει τι γινόταν στη Μικρά Ασία των κεμαλιστών.

Τι έκαναν οι κεμαλιστές και το οποίο θα μπορούσε να είναι αποκαλυπτικό των πρακτικών που ακολουθήθηκαν σε όλη τη Μέση Ανατολή και όχι μόνον; ...Εκτός από εκείνους που είχε προαποφασιστεί να μπουν στη διαδικασία της "ανταλλαγής" των πληθυσμών, για να γίνει το "ξεκάρφωμα" της "απελληνοποίησης" της Ανατολής, όλους τους υπόλοιπους τους "παζάρευσαν". Απειλούσαν με διωγμούς και βίαιες απελάσεις μόνον τους αμετανόητους και εκείνους οι οποίοι ταύτιζαν την ελληνική τους γλώσσα με την εθνική τους συνείδηση. Με τους υπόλοιπους έκαναν "παζάρια". Καλούσαν, για παράδειγμα, έναν εκ των δεδομένων δίγλωσσο Ρωμιό τής Μικράς Ασίας ή της Πόλης και του ζητούσαν να δηλώσει μουσουλμάνος και να μην ξαναχρησιμοποιήσει την ελληνική γλώσσα με την υπόσχεση ότι δεν θα τον ξαναενοχλούσαν ποτέ. Τους αρκούσε να δηλώσει Χασάν ή Μουράτ ή Χουσεϊν και θα του επέτρεπαν να διατηρήσει την περιουσία του και τη δουλειά του.

Με τον τρόπο αυτόν "αφαιρούσαν" έναν ελληνόφωνο εχθρό των αφεντικών τους και ταυτόχρονα "πρόσθεταν" έναν σίγουρο δικό τους σύμμαχο, εφόσον και οι "μεταμφιεσμένοι" Ρωμιοί προστίθονταν στους κεμαλιστές, οι οποίοι ζούσαν εις βάρος των μωαμεθανών της Μικράς Ασίας ...Έμπειροι Ρωμιοί στην εκμετάλλευση αγράμματων και θρησκόληπτων πληθυσμών. Γι' αυτόν τον λόγο λέμε ότι η "λογιστική" της ιστορίας είναι πολύ "μαρτυριάρα". Δεν είναι μόνον οι αριθμοί που αφορούν τους ελληνόφωνους και που δεν επιβεβαιώνουν την κατάσταση ...Είναι και οι αριθμοί των κεμαλιστών που έχουν κενά. Οι ανταλλάξιμοι "κεμαλιστές" από τα Βαλκάνια ήταν πολλοί λίγοι, για να ελέγξουν τη Μικρά Ασία εις βάρος των γηγενών ομόθρησκών τους. Αυτό το κατάφεραν με τους "εξαφανισμένους" Ρωμιούς της Μικράς Ασίας ...Τους λεγόμενους κρυπτοχριστιανούς ...Αυτοί είναι που λείπουν και δεν βγαίνουν σωστά οι "εξισώσεις" της ιστορίας.

Κάτι ανάλογο έγινε και στην Κάτω Ιταλία και "εξαφανίστηκαν" οι Grecani. Τρομοκρατήθηκαν από το φασιστικό καθεστώς του Μουσολίνι, ο οποίος με τη βοήθεια των σταλινικών έστησε μια "πρέσα", η οποία τους ανάγκασε όχι απλά να μην μιλούν καθόλου ελληνικά, αλλά να τα "ξεχάσουν" πλήρως. Τους "σκόρπισε" από τις εστίες τους και τα χωράφια τους και τους αστικοποίησε εντός της Ιταλίας. Έστειλε τα παιδιά τους στα ιταλικά εθνικά σχολεία και από εκεί και πέρα τα ελληνικά ή grecanica έγιναν η απαγορευμένη και "βρόμικη" γλώσσα του παππού και της γιαγιάς στο σπίτι. Πέθαναν αυτοί και μαζί τους πήραν και τη γλώσσα τους. Τώρα στους επόμενους έχει μείνει απλά μια "ανάμνηση" της ελληνοφωνίας και τίποτε άλλο.

Αυτό ακριβώς έγινε στη μεγάλη "μάζα" των ελληνόφωνων πληθυσμών. Απλά, για να μην γίνει αντιληπτός ο στόχος του συστήματος εξουσίας, προκλήθηκαν βίαιες "εθνοκαθαρτικού" τύπου πολιτικές μόνο για το "ξεκάρφωμα" ...Για να μην καταλάβει δηλαδή ο κόσμος ότι η ελληνοφωνία ήταν το πρόβλημα —και άρα ο στόχος του συστήματος— ασκούσαν βίαιες πολιτικές εις βάρος κάποιων επιλεγμένων ελληνόφωνων πληθυσμών, υποτίθεται για εθνικούς λόγους. Από εκεί και πέρα οι εθνικές καταστροφές των Ελλήνων και η αύξηση του μεγέθους της Ελλάδας ήταν για να "επιβεβαιωθεί" αυτή η πολιτική και βέβαια για να δρομολογηθεί η επιθυμητή εξέλιξη ...Για να φαίνεται ότι ο μεγαλύτερος "όγκος" των ελληνόφωνων συγκεντρώθηκε στην Ελλάδα, η οποία έπρεπε να "μεγαλώσει" σε ένα αντίστοιχο επίπεδο ...Να φαίνεται στο τέλος ότι η ελληνοφωνία μετά από δικά της λάθη και αυθαιρεσίες συρρικνώθηκε και τελικά "πέθανε" στη χώρα που τη γέννησε ...Άλλη μια ανθρώπινη "λαλιά" από τις εκατοντάδες που έχουν χαθεί, ελλείπει ανθρώπων να τις χρησιμοποιούν.

Κατάλαβε ο αναγνώστης τι λέμε; Η βία και οι καταστροφές έγιναν για να μπουκώσουν ΟΛΟΙ οι ελληνόφωνοι της Ανατολής στην αναγκαστική διαδικασία της διαπραγμάτευσης ...Να απειληθούν με οικονομική καταστροφή, για ν' αναγκαστούν να "ανταλλάξουν" τη σωτηρία τους με τη θυσία της γλώσσας τους. Από εκεί και πέρα όλη η περιπέτεια κάποιων συγκεκριμένων ελληνόφωνων πληθυσμών έγινε μόνο και μόνο για να "παραδειγματιστούν" αυτοί οι οποίοι θα διαπραγματεύονταν ...Να τιμωρηθούν εκείνοι, οι οποίοι θα εμφανίζονταν αμετανόητοι, αλλά και να δημιουργήσουν μια "δεξαμενή", όπου εκεί θα συγκέντρωναν τους τελευταίους ελληνόφωνους πληθυσμούς του Πλανήτη.

Αυτό ήταν το ζητούμενο. Επειδή δεν μπορούσαν να δικαιολογήσουν την απότομη μυστηριώδη "εξαφάνιση" των ελληνόφωνων Ρωμιών τής Ανατολής, θεώρησαν σωστό να την εμφανίσουν σαν σταδιακή "συρρίκνωσή" τους. Το αποτέλεσμα ήταν αυτό το οποίο όλοι γνωρίζουμε: Στη μικρή Ελλάδα συγκέντρωσαν τους τελευταίους πληθυσμούς, οι οποίοι θα είχαν ως μητρική τους γλώσσα τη Γλώσσα τού Θεού ...Τους τελευταίους πληθυσμούς, οι οποίοι από την παιδική τους ηλικία θα είχαν στην κατοχή τους αυτό, το οποίο για τη Δύση ήταν το υπέρτατο πνευματικό Κεφάλαιο ...Τους τελευταίους πληθυσμούς, οι οποίοι από την παιδική τους ηλικία θα μπορούσαν να διαβάζουν τα Ιερά Κείμενα του Δυτικού Κόσμου στην αυθεντική τους γλώσσα ...Στη γλώσσα που τα διαβάζουν οι Πάπες και οι "ελίτ" τής Δύσης.

Με αυτό το τρυκ των απειλητικών διωγμών και των μυστικών "παζαριών" εξαφανίστηκε από την περιοχή τής Ανατολικής Μεσογείου η ελληνοφωνία. Υποβαθμίστηκε η ελληνική γλώσσα σε μια απλή γλώσσα, ενώ στην πραγματικότητα αυτή ήταν ταυτισμένη με πολιτισμική επιλογή. Μετά από αυτήν την υποβάθμιση άνοιξε ο δρόμος για τη δημιουργία γλωσσικών "κλώνων" και στην περιοχή τής Ανατολής. Τι σημαίνει πρακτικά αυτό στο επίπεδο της καθημερινής ζωής των ανθρώπων που τη διαπραγματεύτηκαν; Ότι ο Ρωμιός, για παράδειγμα, της παλιάς οθωμανικής Συρίας, ο οποίος μιλούσε ελληνικά, ξαφνικά μετατράπηκε για τους απογόνους του σε έναν Σύριο παππού δαιμόνιο, ο οποίος μέσα στην καταστροφή τής Οθωμανικής Αυτοκρατορίας κατόρθωσε να σώσει την περιουσία του και τους οικείους του ...Ένας έξυπνος παππούς, που, ανάμεσα στις πολλές άλλες γλώσσες που μιλούσε, μιλούσε και τα ελληνικά. Ενώ δηλαδή τα ελληνικά τον καθιστούσαν Ρωμιό, ξαφνικά έχασε αυτήν την ιδιότητα και έγινε εθνικά Σύριος, που απλά μιλούσε ΚΑΙ ελληνικά ...Που πιθανότητα μιλούσε κι άλλες γλώσσες μέσα στην "πολύβουη" Ανατολή ...Που μιλούσε αραβικά κι αρμένικα και τούρκικα κι εβραϊκά ...και ελληνικά.

Έτσι περίπου χτίστηκαν τα ψευδοεθνικά κράτη τής Μέσης Ανατολής μέσα σε ένα Ισλάμ, το οποίο από τη φύση του δεν είναι συμβατό με τον εθνικό σχεδιασμό. Με τον τρόπο αυτόν όχι μόνον εξάλειψαν τον κίνδυνο των Ρωμιών, αλλά τους εκμεταλλεύτηκαν επίσης, για να "χτίσουν" εθνικά και άρα ψευδοελληνιστικά κράτη μέσα στο Ισλάμ. Τα μουσουλμανικά κράτη τής Μέσης Ανατολής απέκτησαν μια "μεταλλαγμένη" αστική τάξη —πρώην Ρωμιών—, ελεγχόμενη και εκβιαζόμενη από τους Προτεστάντες και παρίσταναν τα κράτη δυτικού τύπου. Αυτοί ήταν οι μυστηριωδώς "μοντέρνοι" Σύριοι μέσα σε ένα πολλές φορές θρησκόληπτο Ισλάμ ...Οι Ρωμιοί τής Συρίας, που ήταν υπό τον έλεγχο των Προτεσταντών ...Οι Ρωμιοί εκείνοι, οι οποίοι έδωσαν ως "αντιπαροχή" τη γλώσσα τους, για να διατηρήσουν τα προηγούμενα αποκτήματά τους. "Παράτησαν" τη γλώσσα τους, αλλά έσωζαν ζωές, περιουσίες και καριέρες, δηλώνοντας τις εθνικότητες ή τις θρησκείες που τους υποδείκνυαν.

Αυτό δεν πρέπει να μας φαίνεται παράξενο και βέβαια δεν θα πρέπει να γίνεται αιτία για να αδικούμε ανθρώπους, θεωρώντας τους προδότες. Συμβαίνει πολλές φορές να "ξεχνιέται" κάτι το οποίο δεν συμφέρει ή απλά δεν αποφέρει κέρδη ...Παιδιά Ελλήνων μεταναστών δεύτερης γενιάς στις ΗΠΑ και δεν γνωρίζουν ελληνικά. Χωρίς καν κάποιος να τους απειλεί για τη γλώσσα τους, την εγκατέλειψαν ...Έλληνες δεύτερης γενιάς παριστάνουν τους φανατικούς Αμερικανούς και υιοθετούν άκριτα το σύνολο της αμερικανικής ιμπεριαλιστικής πολιτικής. Αυτό περίπου έγινε και σε ολόκληρο τον χώρο τής Ανατολικής Μεσογείου. Απλά, αυτό, το

οποίο έγινε στις ΗΠΑ από αδιαφορία, στη Μέση Ανατολή έγινε κάτω από απειλές. Οι ελληνόφωνοι Ρωμιοί δεσμεύονταν ότι δεν θα χρησιμοποιούσαν την ελληνική γλώσσα σε καμία περίπτωση και με τον τρόπο αυτόν "χάνονταν" αυτοί μαζί από την "εξίσωση" των διώξεων.

Απλά, μετά από αυτήν τη συμφωνία, τίθονταν σε ισχύ μερικοί φαινομενικά παράξενοι νόμοι, οι οποίοι δεν ίσχυαν πουθενά αλλού στον κόσμο. Δεν είναι παράξενο, για παράδειγμα, που στην Τουρκία του Κεμάλ μετά την ανταλλαγή των πληθυσμών απαγορεύτηκε δια ροπάλου —και για όλους τους Τούρκους πολίτες— η χρήση οποιασδήποτε γλώσσας πλην της τουρκικής. Είναι προφανές ότι η γλώσσα ήταν αυτή που τούς ενδιέφερε πρωτίστως και όχι τόσο η θρησκεία εκείνων που θα δήλωναν Τούρκοι πολίτες τού σύγχρονου τουρκικού κράτους. Έπρεπε λοιπόν να εξασφαλίσουν ένα νομικό "οπλοστάσιο", για να διασφαλίζεται η προηγούμενη συμφωνία. Έπρεπε να υπάρχει ένα νομικό "οπλοστάσιο", για να μπορεί να απελαύνεται και να καταστρέφεται οικονομικά όποιος δεν τηρούσε τη συμφωνία. Απλά όλα αυτά γίνονταν σε εμπιστευτικό επίπεδο και υπό τη συνεχή επίβλεψη του χαφιέ τής γειτονιάς, ο οποίος ενημέρωνε τους "αρμοδίους" για τη συμπεριφορά τού πρώην Ρωμιού. Τα εγγόνια του, δηλαδή, σήμερα μπορεί να αγνοούν το τι συνέβη, γιατί απλούστατα υπήρχε η απειλή πως ενδεχόμενη αποκάλυψη της συμφωνίας θα την καθιστούσε άκυρη.

Το ίδιο έγινε σε πολλά μέρη τής Μεσογείου. Ακόμα και στα πιο απίθανα, τα οποία δεν μπορεί κάποιος να σκεφτεί, γιατί απλούστατα έχουν εξαφανιστεί τα αντίστοιχα αρχεία. Τέτοιες συμπεριφορές ακολουθήθηκαν στην ελληνόφωνη Νάπολη, αλλά και στην ελληνόφωνη Μασσαλία. Δεν εξηγείται διαφορετικά το φαινόμενο να υπάρχουν σήμερα μαζικές αντιδράσεις ελληνικής "αφύπνισης" στα στάδια τους. Δεν εξηγείται διαφορετικά η τάση των οπαδών της Μαρσείγ να υψώνουν ελληνικές σημαίες στο γήπεδό τους. Δεν εξηγείται διαφορετικά το πάθος των Ναπολιτάνων όταν δηλώνουν με όλη τη δύναμη της ψυχής τους παιδιά της Παρθενόνης και σφυρίζουν τον ιταλικό εθνικό ύμνο.

Όλα αυτά, όμως, όσο εντυπωσιακά κι αν φαίνονται, είναι παντελώς ακίνδυνα για το σύστημα εξουσίας. Απλά επιβεβαιώνουν πως ήταν πολύ σωστή η κίνησή του να στραφεί εναντίον της ελληνοφωνίας και όχι εναντίον των ελληνόφωνων. Αρκούσε για το σύστημα να "ξεχάσουν" αυτοί τη γλώσσα τους και θα εξουδετερώνονταν. Απλά τώρα εκδηλώνονται τέτοια φαινόμενα, γιατί υπάρχει η νεοταξίτικη χαλάρωση των εθνών και δεν φοβούνται κάποιιοι να δηλώσουν αυτό το οποίο οι εθνικές πολιτικές απαγόρευαν δια ροπάλου ...Δεν φοβούνται να αθετήσουν τους "όρους" τής προηγούμενης "συμφωνίας" τους, όταν ιδρύονταν τα εθνικά κράτη τής Δυτικής Ευρώπης.

Όμως, το θέμα είναι πλέον πως όλοι αυτοί δεν είναι πλέον επικίνδυνοι για το σύστημα. Δεν υπάρχει η "πλατφόρμα" αυτή, η οποία θα τους ένωνε όλους αυτούς μεταξύ τους, και ήταν η ελληνοφωνία. Η ελληνική κληρονομιά στο γενικό επίπεδο είναι κοινή κληρονομιά των

χριστιανών όλου του κόσμου και δεν τους απειλεί όταν δεν συνοδεύεται από την αντίστοιχη γλώσσα. Η επικίνδυνη ελληνοφωνία, όμως, δεν υπάρχει πλέον γύρω από τη Μεσόγειο. Αυτό ήταν το ζητούμενο για το σύστημα. Γι' αυτόν τον λόγο λέμε ότι εχθρός του ήταν η ελληνοφωνία ως κοινωνικό φαινόμενο και όχι οι ελληνόφωνοι ως άτομα.

Το πόσο ισχυρό είναι το μίσος των ιουδαϊκού τύπου συστημάτων —όπως είναι ο χριστιανισμός— για την ελληνοφωνία, ώστε να δικαιολογεί ακόμα και "αδελφοκτόνες" πολιτικές, μπορεί να το καταλάβει κάποιος από ομοειδείς περιπτώσεις. Αιώνες πριν οι ισχυρότεροι των χριστιανών αποφασίσουν να εξαφανίσουν τους ελληνόφωνους "αδερφούς" τους, κάτι ανάλογο είχαν κάνει οι Εβραίοι εναντίον των δικών τους αδερφών. Η ελληνική γλώσσα ήταν η αιτία για τον πιο σκληρό και βρόμικο εβραϊκό εμφύλιο της ιστορίας. Ό,τι ήταν οι ελληνόφωνοι Ρωμαίοι για τους σκληρούς Προτεστάντες χριστιανούς ήταν οι επίσης ελληνόφωνοι Σαδδουκαίοι για τους σκληρούς Φαρισαίους ...Οι Σαδδουκαίοι ήταν οι πλούσιοι και μορφωμένοι Ιουδαίοι μέσα σε έναν εθνικό "βούρκο" θρησκοληψίας, μισαλλοδοξίας και αμορφωσίας.

Οι Σαδδουκαίοι εξαλείφθηκαν στην κυριολεξία μέχρι ενός. Ήταν μισητοί από τους Φαρισαίους για τη μόρφωσή τους, η οποία διευκολύνονταν από την ελληνομάθειά τους και ταυτόχρονα επιθυμούσαν να ενσωματώσουν στην εβραϊκή κοινωνία στοιχεία των ελληνιστικών κοινωνιών, πράγμα το οποίο οι υπόλοιποι θεωρούσαν προδοσία. Γι' αυτόν τον λόγο οι ίδιοι κάφροι, οι οποίοι σταύρωσαν τον Χριστό, εκμεταλλεύτηκαν τον πόλεμο των Ιουδαίων εναντίον της Ρώμης και εξολόθρευσαν τους ελληνόφωνους αδερφούς τους. Από τη στιγμή που οι αυθεντικοί εκφραστές του ιουδαϊσμού εντόπισαν τον κίνδυνο στην ελληνοφωνία, θα ήταν αδύνατον οι "μιμησιόν" χριστιανοί να μην τους μιμηθούν στις πρακτικές τους.

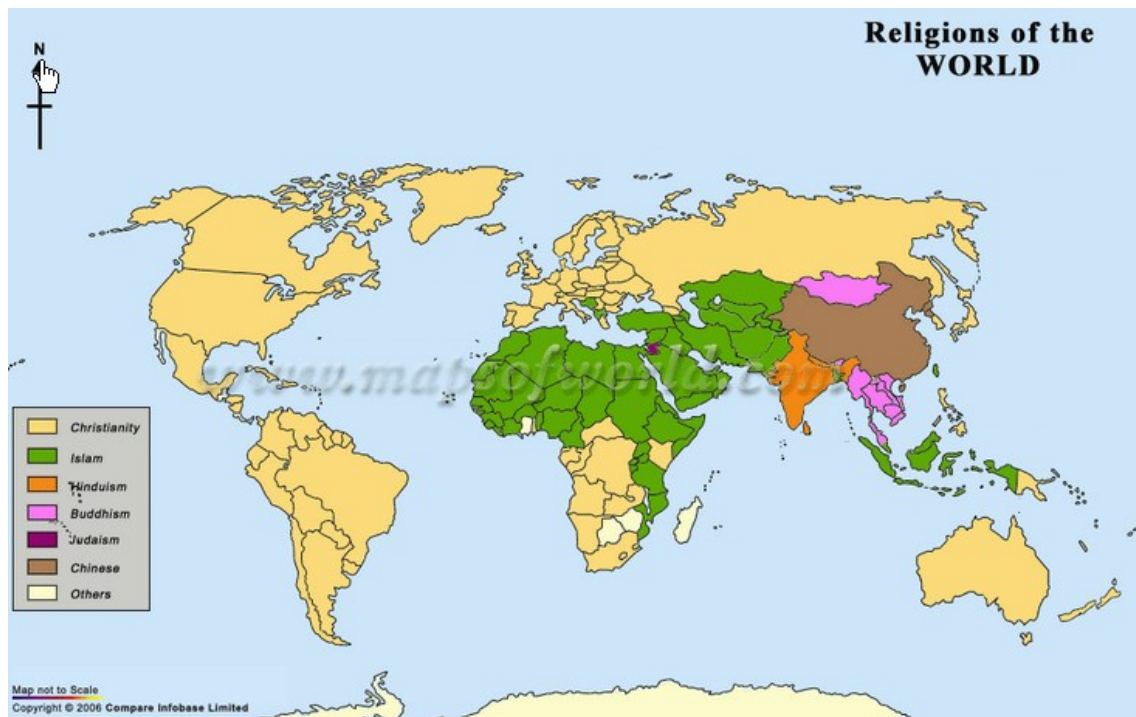
Το μεγάλο "ρίσκο" της Νέας Τάξης.

Η απειλή για μια παγκόσμια ελληνοφωνία είναι πλέον ορατή.

Για απολίτιστα κι αμόρφωτα θηρία θα έλεγε κάποιος ότι οι Προτεστάντες καλά τα κατάφεραν εις βάρος των φοβερών και τρομερών Ρωμαίων, είτε της Δύσης είτε της Ανατολής. Μετά τον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο η κυριαρχία τους στη Δύση είναι απόλυτη. Ελέγχουν τα πάντα. Ακόμα και την ίδια τη Ρώμη. Προφανώς, όμως, δεν τους αρκούσε να είναι οι τελευταίοι κυρίαρχοι του Δυτικού Κόσμου. Έχοντας αποθρασυνθεί πλήρως και υποτιμώντας την αξία της επιτυχίας τους, δεν σταμάτησαν εκεί όπου υπήρχε ασφάλεια για τον σχεδιασμό τους. Το αποτέλεσμα είναι να επιχειρούν σήμερα το κάτι παραπάνω, το οποίο συνήθως φέρνει την καταστροφή. Φερόμενοι ως θηρία, κινδυνεύουν να την πατήσουν από το χαρακτηριστικό εκείνο, το οποίο συνήθων διακρίνει τα θηρία και το οποίο είναι η απληστία.

Βλέποντας τον κόσμο από "ψηλά", προφανώς "ζαλίστηκαν". Αντιλαμβανόμενοι πλέον τους εαυτούς τους σαν τους μοναδικούς κι αναμφισβήτητους πλέον "γαλαζοαίματους" Ρωμαίους —

σε όλες τις χώρες, εκτός των προτεσταντικών, δεν υπάρχουν πλέον "ευγενείς"— και άρα τους απόλυτα "ελέω Θεού" κύριους της Ρωμαϊκής Αυτοκρατορίας τού χριστιανισμού, αποφάσισαν να τον θέσουν σε "κίνηση" ...Σε πολεμική κίνηση εναντίον των υπολοίπων θρησκειών, προκειμένου να διεκδικήσουν για πρώτη φορά στην ιστορία την απόλυτη κοσμοκρατορία. Έχοντας κερδίσει όλες τις συγκρούσεις με τα χριστιανικά δόγματα, έχουν την εντύπωση ότι δεν υπάρχει απειλή στην παντοδυναμία τους και θεώρησαν ασφαλές να κάνουν ανάλογα "παιχνίδια" με τις διαφορετικές θρησκείες.

Σύμφωνα με τη λογική τους, εφόσον επιβλήθηκαν στους Ρωμαίους τού Καθολικισμού ή τους Ρωμιούς τής Ορθοδοξίας, δεν είχαν λόγους να φοβούνται τους πολύ πιο ανεκπαιδευτους οπαδούς των άλλων θρησκειών. Έχοντας επιτύχει ένα ολοκληρωτικά επιτυχές σχέδιο ελέγχου τού Ισλάμ, θεώρησαν ότι μπορούσαν να το εφαρμόσουν και εις βάρος των άλλων θρησκειών. Το αποτέλεσμα είναι αυτό το οποίο βλέπουμε σήμερα ...Βλέπουμε νεοταξίτικες υπερθρησκευτικές πολιτικές, οι οποίες έχουν ξεπεράσει όλα τα γνωστά μέχρι τώρα όρια, τα οποία περιόριζαν τους σχεδιασμούς και βέβαια τις φιλοδοξίες των ισχυρών. Προτεστάντες και Εβραίοι τολμούν να κάνουν αυτό, το οποίο δεν τόλμησε να κάνει κανένας στο παρελθόν. Επιβεβαιώνεται για άλλη μια φορά ότι ...οι κακές συναναστροφές μπορεί να οδηγήσουν στην καταστροφή.

Αντιλαμβανόμενοι τους εαυτούς τους σαν σύγχρονους Αλέξανδρους, έπεσαν θύματα του "ειδώλου" τους. Μεθυσμένοι από την πολιτική, οικονομική και στρατιωτική τους ισχύ, βλέπουν τις θρησκείες σαν εύκολη λεία. Ταυτόχρονα, έχοντας τον απόλυτο έλεγχο της ελληνικής γνώσης, την οποία θεωρούν πλέον ολοκληρωτικά δική τους, νομίζουν ότι μπορούν να "μεταμφιέσουν" τον ιμπεριαλισμό τους σε "εκπολιτισμό" ...Στην κυριολεξία. Ελέγχοντας απόλυτα την Ελλάδα, την οποία φρόντισαν να βυθίσουν σε πολιτική, πολιτισμική και οικονομική παρακμή, θεωρούν ότι σε αυτό το επίπεδο "παίζουν" μόνοι τους. Θεωρούν ότι

αυτοί ελέγχουν απόλυτα τους μηχανισμούς τού οργανωμένου εξελληνισμού, ο οποίος "εγκλωβίζει" τους ανθρώπους μέσα σε μια συγκεκριμένη λογική.

Για να το πετύχουν αυτό, έχουν δημιουργήσει μια ολόκληρη "βιομηχανία" μαζικού εξελληνισμού. Έχοντας δώσει παγκόσμια "λάμψη" στα δικά τους Χάρβαρντ, Γέιλ, Οξφόδρες και Κέιμπριτζ, θεωρούν πλέον ότι μπορούν να προκαλούν εις βάρος των άλλων θρησκειών εκείνον τον αλά καρτ εξελληνισμό, τον οποίο προκαλούσε η Ρώμη στη Δυτική Ευρώπη τής αρχαιότητας. Έχοντας μετατρέψει την ελληνοφωνία σε "κεφάλαιο", το οποίο αποκτάται με αγώνα ζωής και το οποίο δεν κληρονομείται από φυσικούς απογόνους, θεωρούν πως έχουν εξασφαλίσει την ασφάλεια που χρειάζονται για τον σχεδιασμό τους. Πέραν της Ελλάδας οι σύγχρονοι ελληνόφωνοι είναι πλέον οι ηλικιωμένοι καθηγητές των Προτεσταντικών Κολεγίων και αυτοί θεωρούνται πλέον η αιχμή τού "δόρατος" του πολιτισμικού τους ιμπεριαλισμού.

Έχοντας λοιπόν απόλυτη εμπιστοσύνη στην ισχύ τής ελληνικής γνώσης —την οποία θεωρούν πλέον δική τους λεία—, επιχειρούν να κυριαρχήσουν με τον ίδιο απόλυτο τρόπο και πάνω στις υπόλοιπες θρησκείες. Προφανώς δεν τους αρκούσε να είναι οι Πρώτοι τής Πρώτης σε ισχύ θρησκείας στο κόσμο ...Ήθελαν να γίνουν οι Πρώτοι τής Πανθρησκείας ...Της δικής τους Πανθρησκείας, η οποία στην κυριολεξία θα τους έκανε ιδιοκτήτες και ζωντανούς θεούς αυτού του Πλανήτη ...Με τον γνωστό "τυφλοσούρτη" ...Με τον "εξελληνισμό" των υπολοίπων θρησκειών.

Παίρνουν δηλαδή ένα ρίσκο πρωτοφανές για τον Δυτικό Κόσμο. Προσπαθούν να μετατρέψουν τις ίδιες τις θρησκείες σε ελληνοστικού τύπου "βασιλεία". Προσπαθούν να μετατρέψουν τις υπόλοιπες θρησκείες σε χριστιανικούς

"κλώνους". Επειδή όμως δεν πρόκειται για χριστιανικές μάζες ανθρώπων, ευνόητο είναι πως η ένταξή τους στον "ελληνικό" κόσμο των Προτεσταντών δεν μπορούσε να γίνει άμεσα και άρα απαιτούσε μια προεργασία. Αναγκαστικά αυτό θα έπρεπε να γίνει, εφόσον, για να καταφέρουν να προκαλέσουν αυτό το παγκόσμιο παιχνίδι, θα πρέπει να υπάρχει μια επίσης παγκόσμια

κοινή αντίληψη των πραγμάτων ...Θα πρέπει όλοι οι "παίκτες" να είναι γνώστες των κανόνων τού παιχνιδιού και των στόχων του ...Θα πρέπει να είναι όλοι οι "παίκτες" συμμετέχοντες στην κοινή "παιδεία", η οποία στην προκειμένη περίπτωση είναι η

ελληνική...

...Μέλη τού ελληνικού κόσμου —όπως προέβλεπε το παιχνίδι τού Αλεξάνδρου—. Για να γίνει όμως αυτό, θα έπρεπε όλες αυτές οι θρησκείες να "εξελληνιστούν" στον βαθμό που θα τις μετέτρεπε σε ανταγωνιστικά "βασίλεια" με τα απαραίτητα χαρακτηριστικά ...Να "στοιχίσουν" δίπλα στο "βασίλειο" του χριστιανισμού όλες τις υπόλοιπες θρησκείες, για ν' αρχίσει το "παιχνίδι" τού ανταγωνισμού. Μετέτρεψαν το Ισλάμ, για παράδειγμα, σε μια "Αίγυπτο" του Πτολεμαίου, τον Ινδουισμό σε μια "Συρία" τού Σέλευκου, τον Βουδισμό σε μια "Μακεδονία" τού Αντίγονου κλπ.. Αυτό, όμως, δεν μπορούσε να γίνει αυτόματα. Θέλει τον χρόνο του και βέβαια τον τρόπο του.

Επειδή δεν γνώριζαν όλοι το ελληνικό "παιχνίδι" και τους κανονισμούς του, έπρεπε να προετοιμαστούν ανάλογα, προκειμένου να συμμετάσχουν. Επειδή αυτό έγινε σε "παρθένα" για τον ελληνισμό εδάφη, θα έπρεπε να προηγηθεί ένας γρήγορος και ουσιαστικός εξελληνισμός τους. Θα έπρεπε οι "νεοφώτιστοι" να μάθουν μια "γλώσσα", για να συνεννοούνται με τους "καθοδηγητές" τους. Αυτή ήταν η βασική προϋπόθεση, για να μπορέσουν "καταπιούν" οι πονηροί Προτεστάντες τις "ομόρρυθμες" θρησκείες τής Νέας Τάξης.

Σε αυτήν τους την πρακτική μιμήθηκαν τη αρχαία Ρώμη και την πολιτική της στη Δυτική Ευρώπη τής αρχαιότητας ...Στην "παρθένο" τότε Ευρώπη, η οποία ερχόταν για πρώτη φορά σε επαφή με τον ελληνικό πολιτισμό και τον αντιλαμβανόταν ως πνευματική δωρεά, η οποία

συνέφερε αυτούς που τη λάμβαναν. Εκείνη την πολιτική μιμούνται τώρα ...Εξελληνίζουν μαζικά τα παιδιά των ανώτερων κοινωνικών τάξεων όλων των θρησκειών ...Τα παιδιά των μουσουλμάνων τής Μέσης Ανατολής ...τα παιδιά των ινδουιστών τής Ινδίας ...τα

παιδιά των βουδιστών τής Κίνας ή τα παιδιά των σιντοϊστών τής Ιαπωνίας. Γι' αυτόν τον λόγο —και εξαιτίας αυτού του στόχου— χτίστηκε η κολοσσιαία "βιομηχανία" των λεγόμενων "ανθρωπιστικών σπουδών" ...Των σπουδών άνευ αντικειμένου, αλλά χρήσιμων για το σύστημα...

...Των επιδοτούμενων σπουδών —μέσω εκατομμυρίων στην κυριολεξία υποτροφιών— ...Των σπουδών αυτών, οι οποίες "σπρώχνουν" υπογείως την ελληνική κοσμοαντίληψη, που είναι και ο βασικός στόχος τού συστήματος ...Ο στόχος να "φυτευτούν" μέσα σε όλες τις

θρησκείες δικοί τους άνθρωποι. Δημιουργούν μαζικά ελληνολατινικού τύπου αστούς, τους οποίους θα μπορούν να τους ελέγχουν εξ' αποστάσεως, όπως συνέβαινε και με τα εθνικά χριστιανικά κράτη. Το σύστημα, δηλαδή, δεν μοιράζει υποτροφίες στην τύχη. Δεν ήθελε να φτιάξει Ινδούς, Άραβες ή Κινέζους μηχανικούς ή γιατρούς ...Ήθελε να φτιάξει προνομιούχους αστούς με μια συγκεκριμένη αντίληψη ζωής ...Ανθρώπους, οι οποίοι, όταν θα επέστρεφαν στις πατρίδες τους, θα καταλάμβαναν θέσεις διαχείρισης εξουσίας και συνεπώς θα μετέδιδαν σε αυτές τις πατρίδες τα ελληνικά χαρακτηριστικά τους και βέβαια την ελληνική "παθογένεια" ...Μια "παθογένεια", μέσα στην οποία περιλαμβάνεται "υπογείως" και η ελληνική γλώσσα.

Γι' αυτόν τον λόγο τούς εκπαιδεύουν στην "κυβερνητική", την "οικονομία", τη φιλοσοφία ή την "κοινωνιολογία", όπως βέβαια την αντιλαμβάνεται η Δύση, και άρα με βάση την ελληνική γραμματεία. Στην πραγματικότητα τους κάνουν επαγγελματίες "πολίτες" δυτικού τύπου ...Επαγγελματίες πολιτικούς, οικονομολόγους ή αξιωματούχους με βάση τα δυτικά πρότυπα. Τους εξελληνίζουν και μετά δεν έχει "γυρισμό". Αυτοί γυρνάνε στις πατρίδες τους και, είτε συνειδητά είτε όχι, κάνουν αυτό το οποίο γνωρίζουν ...Μεταλλάσσουν τις κοινωνίες τους σε ελληνιστικά "βασιλεια"...

...Σε πραγματικά ελληνιστικά "βασιλεια", εφόσον, εξαιτίας των "Ρωμαίων" των Κολεγίων, δεν εμπλουτίζονται μόνον οι μηχανισμοί τους με "Ελληνες", αλλά εμπλουτίζονται και οι γλώσσες τους με τις λέξεις που αυτοί χρησιμοποιούν εξαιτίας της εκπαίδευσής τους. Αναγκαστικά, δηλαδή, την "κλωνοποίηση" των θρησκειών την ακολουθεί και μια αντίστοιχη "κλωνοποίηση" των γλωσσών τους. Αναγκαστικά και οι γλώσσες τους ακολουθούν τον "κανόνα" τον οποίο περιγράψαμε ως "τυφλοσούρη". Παρ' όλο που δεν μιμούνται σε αλφάβητο, γραμματική ή συντακτικό την ελληνική, γίνονται κι αυτές "τριεπίπεδες" και άρα ελληνικοί "κλώνοι" ...Αναγκαστικά. Από τη στιγμή που οι Κινέζοι ή οι Ιάπωνες κλπ. εκπαιδεύονται στη Δύση και άρα εξελληνίζονται, θα πρέπει να "φυτέψουν" στη γλώσσα τους και τα επίπεδα που αφορούν την εκπαίδευσή τους ...Το λατινικό επίπεδο της "διαχείρισης" και το ελληνικό επίπεδο της "διανόησης".

Ο ελληνισμός λίγο πριν τον παγκόσμιο θρίαμβό του.

Το μεγάλο "άλμα" προς τον παγκόσμιο και απόλυτο εξελληνισμό.

Το πού πάνε τα πράγματα μπορεί ο αναγνώστης να το καταλάβει από την προφανή απάντηση που έχει το απλό ερώτημα, το οποίο θα του θέσουμε: Τι είναι πιο δύσκολο; Να συμφωνήσεις με έναν τζιχαντιστή να "υποχωρήσει" στο θέμα της γλώσσας και να σου εξηγήσει τι πιστεύει ή να "υποχωρήσει" σε αυτά που πιστεύει; Πού υπάρχει δηλαδή η μεγαλύτερη δυσκολία; Στην εξεύρεση μιας κοινής γλώσσας για τη συνεννόηση ή στην εξεύρεση κοινών απόψεων; Στο δεύτερο φυσικά. Το δύσκολο δεν είναι να βρεις μια κοινή γλώσσα, για να μιλήσεις με κάποιον "διαφορετικό" ...Το δύσκολο είναι να βρεις κοινά σημεία και να συμφωνήσεις μαζί του. Γι' αυτόν τον λόγο ακόμα και οι πιο φανατικοί τζιχαντιστές της

της παιδείας, αλλά και της δραστηριότητάς τους— ελληνικά ή λατινικά, αναγκαστικά αυτό θα περάσει και στα λεξικά τής γλώσσας τους.

Από τη στιγμή που κάποιος σπούδασε στη Δύση, είτε "Πολιτική" είτε "Οικονομία" είτε "Ψυχολογία" είτε "Αρχιτεκτονική", οι ελληνικές λέξεις που τις περιγράφουν αναγκαστικά θα "βαπτιστούν" κινέζικες ή ιαπωνικές, γιατί μαζί με τους φορείς τους μπαίνουν και οι λέξεις στην καθημερινότητα των κοινωνιών τους ...Απολύτως αναγκαστικά, ειδικά στο επιστημονικό πεδίο. Όταν είσαι, για παράδειγμα, Ιάπωνας γιατρός και πηγαίνεις στη Δύση να εξειδικευτείς στην "ουρολογία-ανδρολογία", για παράδειγμα, τι θα γράψεις έξω από το ιατρείο σου; Η εξειδίκευσή σου είναι "εφεύρεση" άλλων και δεν υπάρχει η αντίστοιχη λέξη που να την περιγράφει στα ιαπωνικά. Άρα; ...Άρα, η ιαπωνική γλώσσα αναγκαστικά θα εμπλουτιστεί με νέα λέξη, εξαιτίας τής ένταξής της στην κοινή επιστημονική "πλατφόρμα" ...Εξαιτίας της "εισαγωγής" νέας γνώσης ...Θα εμπλουτιστεί με την ελληνική λέξη που περιγράφει τη νέα γνώση στη συγκεκριμένη περίπτωση.

Το ίδιο γίνεται και στο επίπεδο της λατινικής γλώσσας ...Στο επίπεδο κυρίως της διοίκησης και της οικονομίας. Από τη στιγμή που το εμπόριο είναι πλέον παγκόσμιο και η συνεννόηση απαραίτητη για τη διεξαγωγή του, θα πρέπει αυτός που το επιχειρεί να γνωρίζει σε ποιον απευθύνεται και ποιον αναζητεί ως συνεργάτη όταν επιχειρεί "Finance" με δικά του "capitals" και θα πρέπει να είναι σε συνεχή επαφή με τους "consultants" των διεθνών οικονομικών "forum". Άρα, κι αυτές οι λατινικές λέξεις θα μπουκ στην καθημερινότητά τους και αναγκαστικά θα "βαπτιστούν" κινεζικές ή ιαπωνικές.

Όμως, η συνεχής συσσώρευση νέων λέξεων, εξαιτίας των κοινών δραστηριοτήτων μέσα σε ένα κοινό επιστημονικό, οικονομικό ή πολιτικό περιβάλλον, τι αποτέλεσμα θα έχει; ...Την τελική γενική υιοθέτηση των ελληνολατινικών όρων τού συνόλου των δυτικών γλωσσών ...Την τελική "εμφύτευση" των δύο επιπέδων των τριεπίπεδων γλωσσών των "ελληνιστικών" κρατών τής τελευταίας εποχής. Άρα; ...Άρα, σταδιακά μετατρέπονται και οι πραγματικά ξένες γλώσσες των υπολοίπων θρησκειών σε ελληνικούς "κλώνους" ...Καθαρούς ελληνικούς "κλώνους", εφόσον μόνον το πρώτο επίπεδο απομένει σε αυτές να περιγράψουν κατ' αποκλειστικότητα ...Αυτό, το οποίο λέγαμε και για τις τεχνητά "κατασκευασμένες" γλώσσες τής Δύσης. Από εκεί και πέρα το πώς λέγεται ο σκύλος ή το ποτάμι στα κινέζικα ή τα ιαπωνικά δεν ενδιαφέρει κανέναν πέρα απ' αυτούς που τα χρησιμοποιούν, όπως συμβαίνει και στα ιταλικά ή τα γαλλικά ή τα αγγλικά.

Αυτοί, δηλαδή, οι οποίοι εφήμερα νίκησαν την ελληνοφωνία, στην πραγματικότητα προετοίμασαν τον κόσμο για την απόλυτη επαναφορά της. Εξελλήνισαν ολόκληρο τον Πλανήτη και τον έκαναν εν αγνοία του ελληνόφωνο ...Σήμερα μερικώς ελληνόφωνο και στο άμεσο μέλλον απολύτως ελληνόφωνο. Γιατί; ...Γιατί, όπως είπαμε, πέτυχαν το δύσκολο, το οποίο ήταν να περάσουν την ελληνική κοσμοαντίληψη μέσα στις αλλόθρησκες κοινωνίες και μαζί μ' αυτήν και το σημαντικότερο κομμάτι τής ελληνικής γλώσσας. Από εδώ και πέρα, δηλαδή, είναι απλά θέμα μιας απλής "αφύπνισης" όλου αυτού του παγκοσμίου ελληνισμού ...Μια απλή συμφωνία μεταξύ των μελών του. Ανά πάσα στιγμή μπορούν να συμφωνήσουν μεταξύ τους να αντικαταστήσουν την απολύτως ταπεινή αγγλική γλώσσα με την αυθεντική

ελληνική γλώσσα ...Τη μοναδική πλέον γλώσσα στον κόσμο, η οποία δεν έχει "εμφυτεύματα" ξένων γλωσσών και είναι απόλυτα ομοιογενής.

Η "Οδύσσεια" της Γλώσσας τού Θεού φτάνει προς το τέλος της, γιατί τελειώνει η πραγματική "Οδύσσεια" του Υιού τού Θεού, που είναι ο άνθρωπος ...Μια εφιαλτική κατάσταση, η οποία εξελίσσεται πραγματικά με τον τρόπο που περιγράφεται στα Έπη. Όμως, την πιο δύσκολη ώρα για τον ελληνισμό έρχεται και ο θρίαμβός του ...Όπως ακριβώς συμβαίνει και με τον Οδυσσέα στην εφιαλτική επιστροφή του ...Όπως προφητεύτηκε από το Κοράνι για τους Έλληνες. Την έσχατη ώρα τής επιστροφής τού Κυρίου "επιστρέφει" και η Γλώσσα Του. Γιατί, ..."Εν αρχή ην ο Λόγος και ο Λόγος ην προς τον Θεόν και Θεός ην ο Λόγος"... ...Και ο Λόγος, δυστυχώς για κάποιους, είναι ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ.

Τραϊανού Παναγιώτης
Δημιουργός της θεωρίας του Υδροχόου.